

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΣΤ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1959 | ΑΡΙΘ. 23

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΕΤΑΙ

Ἡ δεξίωσις τοῦ Πατρὸς Ρουβήμ Σπάρτα ὑπὸ τῆς γεραρᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν δὲν ὑπῆρξεν ἀπλῶς πανηγυρικῇ. Ἀλλὰ προσέλαβε χαρακτῆρα συγκινητικόν, καὶ—δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν—πανορθόδοξον. Ἀπεκάλυψε δὲ προσέτι, ὅτι τὸ πνεῦμα μιᾶς νέας Πεντηκοστῆς πνέει καὶ πάλιν «βίαιον» ἐπάνω εἰς τὴν χώραν αὐτήν, πὸν ὑπῆρξε καὶ ἀπομένει τὸ Διοπετές τῆς Ὁρθοδοξίας Παλλάδιον.

Κατέστη ἀληθῶς ἐκδηλον, ὅτι, ὑπὸ τὴν ἐνθουσιώδη καθοδήγησιν τῆς περιπύστου Σχολῆς, αἱ ψυχαὶ τῶν νέων μας Θεολόγων ἀνδρίζονται εἰς φρόνημα καὶ πυροῦνται εἰς τὰ πάτρια βιώματα, «ὡς πυροῦνται τὸ ἀργύριον». Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ φέρελπι μῆνυμα καὶ βεβαίαν τὴν προσδοκίαν, ὅτι ὅλοεν πνευματικώτερα θ' ἀποβαίνη ἢ μορφῇ τῆς συγχρόνου Ἐκκλησίας μας. Καὶ ὅτι θὰ συνεχισθῇ ὑφ' ἡμῶν τὸ ἔργον τῶν θείων Ἀποστόλων καὶ τοῦ ἐνθέου σκηνοποιοῦ τῆς Ταρσοῦ, πὸν κυρίως εἰς Ἑλληνικὰς χεῖρας καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πνευματικὴν ἀλκὴν ἐνεπιστεῦθη ὁ Κύριος.

*

Ὁ Ρουβήμ Σπάρτα εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ ἱερατικὸς προϊστάμενος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐγκάντας, καὶ ὁ πρωτεργάτης καὶ πρωταθλητῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν. Ἀποβλέπων δὲ οὗτος-ἐνθους-πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὡς πρὸς τὴν ἀμόλυτον καὶ λαμπρὰν τῆς Ὁρθοδοξίας καθέδραν, διεκλήρυσεν: «Σὰς ἀναμένομεν, διὰ νὰ μᾶς βοηθήσετε. Πρέπει νὰ στρέψετε τὸ βλέμμα σας πρὸς ὁλόκληρον τὴν Ἀφρικανικὴν Ἠπειρον, ὅπου κατοικοῦν 200 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Ἐξ αὐτῶν τὰ 100 ἑκα-

τομμύρια ἀνήκουν εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν καὶ τὸν Ρωμαιοκαθολικισμὸν. Τὰ ὑπόλοιπα 100 ἑκατομμύρια σὰς ἀναμένομεν. Αἱ ὑποχρεώσεις καὶ αἱ εὐθύναι σας εἶναι φανεραί...»

*

Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ ἱεραποστολικόν, ἀλλὰ καὶ φιλελληνικόν κήρυγμα τοῦ πατρὸς Ρουβήμ Σπάρτα.

Ἄξιον ἀληθῶς τῆς ἐγγνωμοσύνης μας. Καὶ ὁ σπόρος του—θεία εὐδοκία—ἔπεσεν εἰς ἀγαθὴν γῆν. Καὶ ἔλαβε ἄζωμα. Καὶ ἦδη ἡ Σεπτῆ Βασίλισσά μας, ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ ὁ Δῆμος Θεσσαλονίκης καὶ ἡ Ἱερά Σύναξις τοῦ ἁγίου Ὁρους ἔθεσαν εἰς τὴν διάθεσίν του ὑποτροφίας. Ἡ Ἱερά δὲ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, μελετοῦν ἐνδελεχῶς, ὄχι ἀπλῶς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐγκάντας, ἀλλὰ πῶς θ' ἀποβῇ αὕτη εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν σελαγίζων φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν ἀποδέχεται ἐνθουσιωδῶς. Διότι αὕτη καὶ μόνη ἐγγυᾶται εἰς τοὺς λαοὺς τῆς ἀμόλυτον τὴν εἰσπνοὴν τῆς πνευματικῆς αὔρας, ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴν τῶν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν συνειδήσεών των.

*

Ὅσον ἀγωνιώδης, τόσον καὶ πολυσημαντος εἶναι ἀληθῶς ἡ ἔκκλησις, ἡ ὁποία μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἡλιοβλήτου Ἠπείρου. Ἄς ἐνστερνοισθῇ ταύτην ὀλοφύχως ἡ παντοειδὴς μας Ἠγεσία καὶ ἄς καταναγάσῃ τὸ παλμῶδες τῆς φῶς τὰς κορυφὰς μας. Πολιτικὰς καὶ πνευματικὰς. Ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ διαλυθοῦν αἱ νεφώσεις. Νὰ ὑποχωρήσουν

αί πλάναι. Νὰ ἡττηθῆ τὸ ψεῦδος. Καὶ πρὸ παντός, νὰ κατανικηθῆ ἡ ἀδράνεια. Ἄς γίνῃ ἐπὶ τέλους συνειδητόν, ὑφ' ὄλων ἀνεξαιρέτως, ὅτι ὅσον ὁ Ἥλιος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναβαίνει εἰς τὸν ὀρίζοντα, δὲν διαλύονται μόνον τὰ σκότη τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν κακοδοξιῶν, ἀλλὰ καὶ πανευλόγητον φέρεται ἀνὰ τὰ χεῖλη ὄλων τῶν πιστῶν τῆς τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος μας, ὑπὸ τοὺς διαυγεῖς οὐρανοὺς τῆς ὁποίας αὕτη καὶ ἐγεννήθη καὶ ἐπτερώθη καὶ δὲν ἀφέθη νὰ καταφυγῆ...

*

Ἡ παθητικὴ διάθεσις ἀπέναντί της, ὀφείλει νὰ ἀνήκῃ ἀνεκκλήτως εἰς τὸ παρελθόν. Καθ' ὅσον ὑποδηλοῖ κατάπτωσιν καὶ ἀτονίαν φρονήματος. Καὶ ὑποστολήν τῆς ἱερᾶς τῆς σημαίας, ὑπὸ τὰς πτυχὰς καὶ τοὺς κυματισμοὺς τῆς ὁποίας ἐγνωρίσαμεν τοὺς ὑψηλότερους καὶ εὐγενεστέρους θριάμβους. Καὶ ἡ ὁποία ὀδηγεῖ, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐγκόσμιον νίκην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν θρίαμβον ἐν τῇ αἰωνιότητι. Μὲ τὴν ἀπραξίαν καὶ τὴν ἀδράνεια καὶ τὰς περιδεεῖς ψυχὰς δὲν πραγματοποιοῦν τὴν ἀποστολήν των καὶ δὲν δοξάζονται οἱ λαοί. Οὔτε θὰ ἐπανέωρῃ καὶ θὰ ἐπαναζήσῃ τὸ Γένος μας τὴν ὑπερήφανον συνειδήσιν τῆς αἰωνιότητός του.

Ἄς ἀποπτύσωμεν μακρὰν ἡμῶν τὸν προσβλητικὸν μας χαρακτηρισμὸν ὡς «*ὑ π α ν α π τ ὕ κ τ ω ν*». Καὶ τοῦτο, διότι χύνοντες συνεχῶς καὶ κρονηθὸν τὸ αἷμά μας διὰ τὴν Ἐλευθερίαν, — ὄχι μόνον τὴν ἰδικὴν μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Κόσμου ὅλου—δὲν ἐνεδύθημεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀνθεμόεσσαν πορφύραν καὶ βύσσον τῆς ἰδικῆς των εὐμαρείας καὶ ἀνέσεως!

*

Τὸ γνωρίζομεν καλῶς, ὅτι—ἀτυχῶς—χρησιμοθηρικὴ εἶναι ἡ σύγχρονος διανοητικότης. Καὶ ὅτι—ἀτυχέστερον—πολλὰ καὶ πιεστικά εἶναι αἱ ὕλικαι ἀνάγκαι τοῦ Ἔθνους μας. Πάρα πολλὰ εἶναι αἱ τεινόμεναι χεῖρες. Ἄλλὰ πολλὴ καὶ ἀδίστακτος καὶ ἡ ἰταμότης τῶν χορηγῶν. Δὲν εἶναι ἄλλως τε τοῦτο νέον. Καὶ ἄλλοτε μᾶς ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μας,—δηλαδή τὴν Ὁρθοδοξίαν μας,—διὰ νὰ ἐπικουρήσουν τὸ ψυχροραγοῦν Βυζάντιόν μας.

*

Θὰ ἐρωτήσουν ἴσως τινές, διατὶ ἀνατρέ-

χομεν εἰς τὸ Παρελθόν. Τοὺς ἀπαντῶμεν. Ἐκτὸς τοῦ γεγονότος, ὅτι τὰ πραχθέντα, οὔτε ἡ Κλωθὴ δύναται πλέον ν' ἀνακλώσῃ, οὔτε ἡ Ἄτροπος ν' ἀποτρέψῃ, κρίσιμοι—κρίσιμώτατοι μάλιστα—εἶναι οἱ μεταβατικοὶ αὐτοὶ καιροὶ μας. Καὶ διότι ἡ ἀλήθεια, ἣτις καὶ μόνον σφύζει, πρέπει, πιστεύομεν, νὰ ἐξαγγέλλεται μετὰ παρησίας καὶ ἀδιστακτικῶς. Ὑπὸ τὰς σημερινὰς δὲ συνθήκας τῶν παγκοσμίων ἐξελίξεων, τὸ καθήκον δὲν εἶναι ἡ σιωπή, καὶ ἡ δειλὴ ἐπιφύλαξις καὶ ὁ μετριασμὸς τοῦ τόνου τῆς φωνῆς. Ἄλλὰ τὸ ὑναντίον ἀφέλιμοι εἶναι καὶ αἱ ἀσυμπαθεῖς καὶ βραχνόφωνοι τοιαῦται. Ὅπως καὶ οἱ κρωγμοὶ τῶν ἱερῶν ἐκείνων χηνῶν, χάρις εἰς τὰς ὁποίας ἐσώθη κάποτε τὸ Ρωμαϊκὸν Καπιτώλιον.

*

Πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ ζωογονήσῃ καὶ νὰ κρατῆ τὸ Ἔθνικόν μας συναίσθημα δὲν πρέπει—τὸ πιστεύομεν ἀκραδάντως—νὰ παραλείπεται.

Καὶ οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἀναζωογόνησις τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ ἔχῃ εὐτυχιστάτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ συγχρόνου Ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου, καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν γενεῶν, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται μεθ' ἡμᾶς. Ἄλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Κόσμου ὅλου. Διότι μόνον μὲ τὸ κήρυγμά της—κήρυγμα θεώσεως τῆς ζωῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὡς τὴν ἀνωτάτην ἀξίαν τοῦ κόσμου—εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ οὗτος ἀπὸ τὸν Λαβύρινθον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀγωνιωδῶς περιπλανᾶται. Καὶ νὰ ὀδηγηθῆ εὐσταθῶς καὶ ἀσφαλῶς πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐτυχίαν, διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὑψηλῶν Ἐδαγγελικῶν ἀληθειῶν.

ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

«*Ταῖς τῶν δακρῶν σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας· καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόρους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστὴρ, τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασι, Σάββα πατῆρ ἡμῶν ὅσι· πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.*»

(Ἀπολυτίκιον Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου).

ΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ ΕΠΙ ΤΗ 600ῃ ΕΠΕΤΕΙΩ ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ

Πρωτοβουλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, βοηθουμένου καὶ ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου, ἐγκρίσει δὲ καὶ εὐλογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐωρτάσθη, κατὰ τὸ ἀπὸ 11ης μέχρι 15ης μηνὸς Νοεμβρίου ἱσταμένον ἔτους χρονικὸν διάστημα, μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ λαμπρότητος, ἡ 600ῇ ἐπετηρὶς ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἑορτασμοῦ, γνωσθεῖσα ἐγκαίρως δι' ἐπισήμων προσκλήσεων εἰς ἀπίσας τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας καὶ τὰ πνευματικὰ καθιδρύματα, προὐκάλεσε βαθυτάτην συγκίνησιν, πανταχόθεν δὲ κατέφθανον συγχαρητήρια γράμματα, δι' ὧν ἐδηλοῦτο ὅτι προθύμως αἱ τε Ἐκκλησίαι καὶ τὰ ἱδρύματα θὰ μετὰσχωσι τοῦ ἑορτασμοῦ.

Τῶν ἑορτῶν μετέσχον αἱ Ἐκκλησίαι Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ρωσίας, Σερβίας, Κύπρου καὶ Ἑλλάδος, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Σινᾶ, καὶ πολλοὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κληρικοὶ καὶ καθηγηταὶ ἐκ τῶν Ρώσων τῆς διασπορᾶς καὶ ἐκ τῆς Οὐγγαρίας, ἐκπρόσωποι τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τῶν συνδεομένων πρὸς τὸν ἑορταζόμενον Ἁγίον Ἰ. Μονῶν, οἱ Πρυτάνεις τῶν Πανεπιστημίων μας, οἱ Κοσμητορες καὶ οἱ καθηγηταὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ἐκπρόσωποι τῆς Θεολογικῆς σχολῆς Χάλκης, τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων πνευματικῶν ἱδρυμάτων τῆς χώρας. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Φιλανδίας κ. Γερμανὸς ἀπέστειλε θερμὸν συγχαρητήριον τηλεγράφημα, λυπούμενος διὰ τὴν λόγῳ τῆς μακρᾶς ἀποστάσεως ἀδυναμίαν τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ὅπως στείλῃ ἐκπρόσωπον.

Ὁ ἑορτασμὸς ἤρχισε τὸ ἀπόγευμά τῆς Τετάρτης, 11ης τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου. Περὶ ὥραν θην μ.μ. χαρμόσυνοι κωδωνοκρουσαὶ πάντων τῶν ναῶν τῆς πόλεως ἀνήγγελλον τὴν ἐναρξιν τῶν ἑορτῶν, ἐνῶ οἱ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης καταφθάσαντες ἐκπρόσωποι τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι συνεκεντροῦντο εἰς τὸ μητροπολιτικὸν μέγαρον, ἐνθα ὑπεδέχετο αὐτοὺς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων μετὰ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Στεφάνου καὶ τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πανσο. Ἀρχιμ. κ. Παντελεήμονος Ροδοπούλου.

Ἐκ τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου οἱ ἑορτασταὶ κατηνύθησαν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἐνθα ἐψάλη κατανυκτικώτατα ἡ ἐναρκτήριος ἀκολουθία, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης. Ἐκτὸς τῶν

ξένων προσκεκλημένων, προσῆλθον κατὰ τὴν ἐναρκτήριον τελετὴν καὶ ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Βορείου Ἑλλάδος κ. Παπαγεωργίου, ἐκπροσωπῶν τὸν ἀσθενοῦντα Ὑπουργὸν κ. Αὐγ. Θεολογίτην, ὁ κ. Δήμαρχος Θεσσαλονίκης, ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, τὸ ἱερατεῖον καὶ πλήθη λαοῦ, κατακλύσαντος τὸν ναὸν καὶ τὸν μέγαν πρὸ αὐτοῦ περίβολον.

Μετὰ τὴν ἀκολουθίαν, λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, δι' ἐμπνευσμένης προσφωνήσεως, ἐχαίρετισε τοὺς παρισταμένους ἐπίσημους ὡς καὶ τὸ συνεορτάζον προσφιλὲς πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἐκήρυξε δὲ ἐπισημῶς τὴν ἐναρξιν τῶν ἑορτῶν.

Εἰς τὴν προσλαλίαν τοῦ Μητροπολίτου ἀπήντησαν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Βεροίας καὶ Ναούσης κ. Καλλίνικος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μαρεώτιδος κ. Βαρνάβας, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐμμέσης κ. Ἀλέξανδρος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου, Ἀντιοχείας, ὁ ἐν Ἀθήναις ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου πανσο. Ἀρχιμ. κ. Ἀνατόλιος Γεωργιάδης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Βολοκολάμσκ κ. Βασίλειος ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κιτίου κ. Ἀνθίμος ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ πανσο. Ἀρχιμ. κ. Πορφύριος Σιναιτῆς ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σινᾶ, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Βορείου Ἑλλάδος κ. Παπαγεωργίου, ὅστις ἀνέγνωσε μῆνυμα τοῦ εἰς Ἀθήνας εὐρισκομένου λόγῳ ἀσθενείας Ὑπουργοῦ κ. Θεολογίτου, ὁ κ. Δήμαρχος Θεσσαλονίκης, ὁ Ἀκαδημαϊκὸς καὶ Καθηγητῆς κ. Π. Μπρατσιώτης, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὁ ἀντιπρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Βασίλειος Βέλλας, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ κοσμητὴρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης κ. Βασίλειος Ἐξαρχος ἐκ μέρους τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου καὶ τῆς Θεολογικῆς αὐτοῦ Σχολῆς, ὁ κοσμητὴρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Λεωνίδας Φιλιππίδης ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Σχολῆς καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Χαλκίτιδος Θεολογ. Σχολῆς Ἱερολογ. καθηγητῆς Διάκονος κ. Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης. Πάντες οἱ ὁμιληταὶ ἐξῆραν τὴν σπουδαιότητα τῶν ἑορτῶν καὶ τὴν συμβολὴν αὐτῶν εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δεσμῶν καὶ συνεχάρησαν τὸνσχόντα τὴν πρωτοβουλίαν τῆς διοργανώσεως τῶν ἑορτῶν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης. Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος διὰ θερμῶν συγχαρητηρίων τηλεγραφημάτων ηὐχέθη τὰ δέοντα, ἐκφράσας τὴν λύπην αὐτοῦ, διότι διὰ σοβαροῦς ὑπηρεσιακοῦς λόγους δὲν ἤδυνήθη νὰ μετασχη, ὡς ἐπεθύμει τῶν ἑορτῶν.

Μετὰ τὴν τελετὴν, εἰς τὸν αὐτὸν Ἰ. ναὸν, ἐγένετο ὀλονύκτιος ἀγρυπνία καὶ θεία Λειτουργία, ἐν συμμετοχῇ πλήθους φιλεόρτων πιστῶν.

Τὴν ἐπομένην, 12ην τοῦ μηνός, ἐγένετο ἡ πρώτη Σύναξις ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐν τῇ Ἰ. Μονῇ τῆς Ἁγίας Θεοδώρας, ἐνθα ὠμίλησαν οἱ καθηγηταὶ κ.κ. Ἀμίλιας Ἀλιβιζᾶτος, διάκονος Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης καὶ Ἰωάννης Καλογήρου «περὶ τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ». Πρὸ τῶν ὀμιλιῶν ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέπεμψε σύντομον προσευχὴν, ὅλοι δὲ ὁμοῦ ἔψαλαν τὰ ἀπολυτικά «Εὐλογητὸς εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν» καὶ «Ὀρθοδοξία ὁ φωστὴρ», ἐν ἀτμοσφαίρᾳ κατανύξεως.

Τοὺς ὀμιλητὰς παρουσίασε μετὰ κατάλληλον εἰσήγησιν ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ ἑορτασμοῦ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Παναγιώτης Χρήστου, μεθ' ἐκάστην δὲ ὀμιλίαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ηὐχαρίστει τοὺς ὀμιλητὰς. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δευτέρας ὀμιλίας καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν πενταλέπτου διαλείμματος κατέφθασαν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γορνιοκαρλοβικίου κ. Συμεὼν καὶ ὁ πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Δομετιᾶν Παύλοβιτς, Διευθυντῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς τοῦ Πριζρέν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος ἀνέγνωσε χαιρετισμὸν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Γερμανοῦ, διαδηλοῦντος τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτῆς ἐπὶ τῇ τιμητικῇ προσκλήσει.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, οἱ ἐκ τῶν προσκεκλημένων ξένων ἐπισκέφθησαν τὰ βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς πόλεως, ἀδηγοῦμενοι ὑπὸ τοῦ εὐγενῶς προσφερθέντος πρὸς τοῦτο διευθυντοῦ τοῦ Ἰδρύματος Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου κ. Β. Λαοῦρδα. Μετὰ τὴν ξενάγησιν καὶ περὶ ὥραν 8,30 μ.μ. παρετέθη πρὸς τιμὴν τῶν ἑορταστῶν δεῖπνον ὑπὸ τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως κ. Παπαηλιάκι. Ὁ κ. Δήμαρχος, ἐγείρων πρόποσιν, ηὐχαρίστησε τοὺς προσελθόντας καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην διὰ τὰς ἑορτάς. Εἰς τὸν κ. Δήμαρχον ἀπήντησεν ὁ Σεβασμιώτατος, εὐχαριστήσας διὰ τὰς ἐν ταῖς ἑορταῖς εὐλαβεῖς ἐκδηλώσεις τοῦ Δήμου.

Τὴν 10ην π.μ. ὥραν τῆς Τρίτης ἡμέρας τοῦ ἑορτασμοῦ, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Κατάνης κ. Κασσιανός, ὁ Αἰδεσιμολογ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Φλωρόφσκη, ὁ ὁμότιμος καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀμίλιας Ἀλιβιζᾶτος, ὁ ὁμότιμος καθηγητῆς τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου κ. Νικ. Λούβαρις καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Γεώργιος Σωτηρίου ἀνεκρήχθησαν ἐπίτιμοι διδάκτορες τῆς Θεολογίας. Τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν καὶ τὸν ἔπαινον ἐκαστοῦ τῶν τιμωμένων ἔκαμεν ὁ Καθηγητῆς κ. Ἰωάννης

Καλογήρου, ὁ δὲ Κοσμητὴρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀνέγνωσε τὰ ψηφίσματα τῆς ἀνακηρύξεως αὐτῶν καὶ ἐπέδωκε τὰ ἀνάλογα διπλώματα. Πάντα τὰ ἐν τῇ Τελετῇ ταύτῃ λεχθέντα μετὰ τῶν ἀπαντήσεων τῶν τιμηθέντων δημοσιευθήσονται ἐν τῷ προσεχῶς ἐκδιδόμενῳ εἰδικῷ Τόμῳ τῶν ἑορτῶν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐγένετο ἡ δευτέρα Σύναξις, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, καθ' ἣν ὠμίλησαν ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας Φυτράκης καὶ ὁ ἀγιορείτης μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης «περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ». Τὰς ὀμιλίας κατέκλεισεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων ὀμιλήσας «περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν τῷ συγχρόνῳ ἐκκλησιαστικῷ ἔργῳ».

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ὀμιλιῶν, ὁ ἐκ τῶν ἐν τῷ μεταξύ ἀφικθέντων ἐκπροσώπων τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας αἰδес. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Κωνσταντῖνος Ρουσίντσου, Πρύτανις τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας, ἀπήντησε πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Θεσ/νίκης τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Μακ. Πατριάρχου τῆς Ρωσίας κ. Ἀλεξίου, ἐξ ὀνόματος τοῦ ὁποίου προσέφερεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ὠραίαν εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀντίγραφον τῆς ἐν Ρωσίᾳ θαυματουργοῦ εἰκόνας τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν.

Τὸ Σάββατον, 14ην τοῦ μηνός Νοεμβρίου, ἡμέραν τῆς κοιμήσεως τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, ἐτελέσθη ἐν τῷ φερωνύμῳ μητροπολιτικῷ ναφ̄ πανηγυρικῇ ἀρχιερατικῇ λειτουργίᾳ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, συλλειτουργούντων καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ζιχνῶν κ. Ἀγαθαγγέλου, Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Πολυκάρπου, Ἀρτης κ. Ἰγνατίου καὶ τοῦ Θεοφιλ. ἐπισκόπου Κατάνης κ. Κασσιανοῦ.

Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, ἐξάρας τὸ ἔργον καὶ τὴν μορφὴν τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου Πατρὸς.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ εἰς τοὺς προσκεκλημένους ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μεγάρῳ, εὐθὺς δὲ κατόπιν οὗτοι μετέβησαν εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐνθα ἐγένετο διάλεξις ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ αἰδес. πρωτοπρεσβ. κ. Γεωργίου Φλωρόφσκη «περὶ τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως».

Τὴν 4ην μ.μ. ὥραν τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ ἐνφ̄ ἐκρούοντο χαρμωδῶς οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν, ἐγένετο ἐν μεγαλοπρεπεστάτῃ πομπῇ ἡ λιτάνευσις τῶν ἱ. λειψάνων τοῦ ἁγίου, ἀπὸ τοῦ φερωνύμου ναοῦ εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Ἡ πομπή, λαμπρυνομένη διὰ τῆς συμμετοχῆς ἐν πλήρει Ἀρχιερατικῇ στολῇ τῶν συνεορταζόντων Σεβ. Ἱεραρχῶν, ἐφθασε διὰ τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Σοφίας εἰς τὸν ὁμώνυμον ναὸν, ἐνθα ἐναπετέθη τὸ ἱερὸν λείψανον καὶ ἐψάλλη κατανυκτικώτατος ἔσπερινός, καθ' ὃν τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων.

Τὸ ἑσπέρας οἱ προσκεκλημένοι καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως παρεκάθησαν εἰς δεῖπνον, παρατεθὲν ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Λέσχῃ Θεσσαλονίκης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ

Βορείου Ἑλλάδος κ. Θεολογίτου, τὸν ὁποῖον, ἀπουσιάζοντα, ἀνεπλήρωσεν ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου κ. Παπαγεωργίου, ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ἐχαιρέτισε τοὺς ξένους προσκεκλημένους ἐκ μέρους τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. Εἰς τὸν χαιρετισμὸν ἀπήντησε καταλλήλως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν ἐορτῶν, Κυριακὴν 15ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, ἐτελέσθη μέγα ἀρχιερατικὸν συλλεῖτουργον ἐν τῷ ναῷ τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Δημητρίου, κατὰ τὸ ὁποῖον συνελειτούργησαν οἱ παρευρισκόμενοι Σεβ. Μητροπολίται, πολλοὶ ἱερεῖς καὶ διάκονοι. Πλήθη λαοῦ εἶχον κατακλύσει ἀπὸ τῆς πρωΐας τὸν μέγαν ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ τὸν περίβολον αὐτοῦ. Τὸν θεῖον λόγον, κατὰ τὴν θ. Λειτουργίαν, ἐκήρυξεν ὁ προεξάρχων Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων.

Μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν, οἱ ἐπίσημοι μετέβησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τῶν τελετῶν τοῦ ὁποῖου ὁ καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γραμματολογίας καὶ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ ἑορτασμοῦ κ. Παναγιώτης Χρήστου εἶπε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Τὴν μεσημβρίαν οἱ ἑορτασταὶ καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως παρεκάθησαν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «Μεντιτεράνεα» εἰς ἀποχαιρετιστήριον γεῦμα, παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου κ. Παντελεήμονος, ὅστις εἰς πρόποσιν, εὐχαριστήσας πάντας διὰ τὴν συμμετοχὴν των εἰς τὰς ἐορτάς, ἠὺχῆθη ἐνότητά ἐν Χριστῷ καὶ πλουσίαν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ πάντας. Ὁ σεβ. μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων ἀπαντῶν ἠὺχαρίστησε τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης διὰ τὴν πνευματικὴν πανδαισίαν τῶν ἐορτῶν, ἠὺχῆθη δ' αὐτῷ μακροήμερουσιν καὶ υἰεῖαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Θεσσαλονίκης καὶ πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Ἀκολουθῶς ἐψάλη ὑπὸ πάντων τὸ ἀπολυτικίον τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου καὶ ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις.

Τὰς ἐορτάς ἐτίμησαν διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς Πρ. Διδυμοτείχου κ. Ἰωακείμ, Χίου κ. Παντελεήμων, Ἐμμέσης κ. Ἀλέξανδρος, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος, Ἡλείας κ. Γερμανός, Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Καλλίνικος, Ἄνω Καρλοβικίου κ. Συμεὼν, Κιτίου κ. Ἀνθίμος, Ἐδέσσης καὶ Πέλλης κ. Διονύσιος, Πατρῶν κ. Κωνσταντῖνος, Μαρωνείας κ. Τιμόθεος, Δράμας κ. Φίλιππος, Σερβίας καὶ Κοζάνης κ. Διονύσιος, Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Πολύκαρπος, Κίτρους κ. Βαρνάβας, Ἐλευθεροπόλεως κ. Ἀμβρόσιος, Ἄρτης κ. Ἰγνάτιος, Καστορίας κ. Δωρόθεος, Μαρεώτιδος κ. Βαρνάβας, Κατάνης κ. Κασσιανός, Βολοκολάμσκ κ. Βασίλειος, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων καὶ Ταλαντίου κ. Στέφανος.

**Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΗΤΟΡΟΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
κ. ΛΕΩΝ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ**

Ἡ κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ 600ῃ ἐπετειῶ ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ ἐορτάς προσ-

φώνησις τοῦ Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Λεων. Φιλιππίδου ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἐκ μέρους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου, ἣν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐκπροσωπῶ ὡς Κοσμήτωρ αὐτῆς, ἀπευθύνω πρὸς τὴν ἐόρτιον ὁμήγηρον ἐγκάρδιον ἐν Χριστῷ χαιρετισμὸν.

Ἐνότης πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης συνήγαγεν ἡμᾶς εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἁγίου ἀνδρός καὶ ἐπιφανοῦς Ἱεράρχου, ὅστις ἐκόσμησε τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς μεγαλωνύμου ταύτης πόλεως καὶ ἐλάμπυρνε τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἱεραρχίαν.

Ἡ Προσωπικότης αὐτοῦ συγκινεῖ βαθύτατα πᾶσαν χριστιανικὴν καρδίαν διὰ τὴν θερμὴν αὐτοῦ πίστιν, διὰ τὴν φλογερὰν ἀγάπην, διὰ τὴν θεολογικὴν αὐτοῦ συγκρότησιν καὶ διὰ τὴν μετὰ ζήλου ἐνθέου ἀγωνιστικὴν αὐτοῦ δράσιν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλὰ καὶ πάντα πνευματικὸν ἄνθρωπον συγκινεῖ ἡ Προσωπικότης τοῦ ἱεροῦ ἀνδρός διὰ τὴν πλήρη ἀφοσίωσιν αὐτοῦ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος, διὰ τὴν ἐντροφήσιν εἰς τοὺς πολυανθεῖς λειμῶνας τῆς κατὰ πνεῦμα ζωῆς· ἡ δὲ φιλοσοφικὴ αὐτοῦ συγκρότησις, μάλιστα περὶ τὴν ἀριστοτέλειον φιλοσοφίαν, συνδέει τὸν ἅγιον Ἱεράρχην ὡς διὰ δεσμοῦ φυσικοῦ οὐ μόνον πρὸς τὴν πόλιν ταύτην, ἣν κοσμεῖ τὸ Ἀριστοτέλειον Πνευματικὸν Ἰδρυμα, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὴν κοιτίδα ταύτην τῆς φιλοσοφικῆς ἐξάρασεως, καὶ πρὸς τὸν ἀπανταχοῦ κόσμον τοῦ πνεύματος, ὃν καταναγάζουσι, θερμαίνουσι καὶ ζωογονοῦσιν αἱ ἀειλαμπεῖς ἀξίαι τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὅθεν ἐπαξίως ἡ Ἐκκλησία καὶ Ἐπιστήμη συνεορτάζουσι τὸν σεμνὸν ἱεροφάντην καὶ μύστην καὶ μυσταγωγὸν θρησκείας καὶ γνώσεως, τὸν ἅγιον Ἱεράρχην καὶ ἅμα τὸν φωτεινὸν ἐρευνητήν. Ἡ διπλὴ του αὕτη ιδιότης, ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ μελέτη του κοινὸν ἀνεξήτησαν καὶ εὖρον καταφύγιον, τὴν μόνωσιν, ὡς τὴν ὄντως ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν στροφὴν ἀπὸ τῶν ἐγκοσμίων εἰς τὰ ὑπερκόσμια, ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων καὶ βιωτικῶν μεριμνῶν πρὸς τὸν ἀπερίσπαστον ἐν γαλήνῃ ἐνδοστροφικὸν στοχασμὸν χάριν τῆς εἰς βάθος ἐπεξεργασίας τῶν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἀπὸ τῆς γνώσεως βιωμάτων, διὰ τῆς ὁποίας ὁ μύστης τοῦ πνεύματος ἀνάγεται ὡς διὰ κλίμακος μέχρι τῶν κρασπέδων αὐτῶν τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης ἐν ὑψηλοῖς, ἐνθα καὶ καταναγάζεται ὑπὸ τοῦ θείου φωτός τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας καὶ τῆς ἀληθοῦς λυτρούσης θείας χάριτος.

Ἡ στροφή αὕτη τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου πρὸς τὴν ἀπόκοσμον μεταρσίωσιν καὶ τὴν μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς μονήρη ἀσκησιν, τὴν ὄντως ἐξαυλοῦσαν τὸν ἄνθρωπον τοῦ πνεύματος καὶ ἀναδεικνύουσαν αὐτὸν ἐνσαρκον ἄγγελον, ὑπῆρξεν ἡ ἀπὸ Θεοῦ μεγάλη καὶ πλουσία εὐλογία τῆς ζωῆς τοῦ ἱεροῦ Ἁνδρός καὶ ἡ ἀειλαμπής ἐστία τῆς ἀνὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πνευματικῆς αὐτοῦ ἀκτινοβολίας.

Ὁ κατὰ πλήρη παρανόησιν τῆς ἀληθοῦς του φύσεως καὶ τῆς θεοστοχάστου σκοπιμότητός του τόσον διεκποληθηθεῖς Ἡσυχασμὸς εὖρε διὰ τῆς γραφίδος καὶ ἰδίᾳ

ΤΟ ΕΝ ΡΟΔΩ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ (19 - 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1959)

ΣΤ'

Ἐπηκολούθησεν, ὡς συνήθως, συζήτησις ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Γεν. Γραμματέως, καθ' ἣν ὁ Μητροπ. Φιλαδελφείας ἠὲ εὐχαρίστησε τὸν Γεν. Γραμματέα, διότι ἔκαμεν εὐφρημον μνησίαν τῆς ἀπὸ τοῦ 1920 πρωτοβουλίας τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου διὰ τὴν ἵδρυσιν μιᾶς Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὸ παρὰ-δειγμα τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συσταθείσης Κοινωνίας τῶν ἔθνῶν. Τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον καὶ σήμερον ἔχει μίαν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν, ἵνα παρακολουθῇ τὰ προβλήματα τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ νὰ ἐνημερώνη περὶ τούτων καὶ τὰς ἄλλας μὴ συμμετεχούσας ἐνεργῶς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ὁ Ἐπίσκοπος Dibelius παρετήρησεν, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι, ἐν ᾗ ἄλλοτε συνειργάζοντο κυρίως ἐπὶ πρακτικῶν προβλημάτων, τώρα ἤρχισαν νὰ ἔχωσι καλυτέραν γνῶμην περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς παραδόσεως, καὶ οἱ πέντε πρῶτοι αἰῶνες τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας, τόσον σπουδαῖοι διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀπαιτοῦσι τὴν κοινὴν ὅλων ἡμῶν προσοχὴν. Θὰ ἦτο χρησιμώτατον ἔργον, εἶπεν, ἐὰν οἱ Προτεστάνται καὶ Ὁρθόδοξοι ἐπιστήμονες ἠδύναντο νὰ κάμνωσι κοινὴν μελέτην

διὰ τοῦ βίου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ παραδείγματος τοῦ ἀγαστοῦ Ἄνδρος τὴν πλήρη καὶ ὀριστικὴν αὐτοῦ δικαίωσιν ὡς καρπὸς τοῦ πνεύματος καὶ ὡς ἰδεώδες ἀξιόζηλον τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ διαφλεγόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνθέου πόθου νὰ ἀφοσιωθῇ ὀλοκληρωτικῶς εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰ θεῖα καὶ νὰ ζῆ ὑπὸ ἀδιάλειπτον λογισμόν αἰωνιότητος. Οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, διὰ τῶν διωγμῶν καὶ ταλαιπωριῶν, εἰς ᾧ καθυπέβαλον τὸν ἄγιον Ἄνδρα, ἐλάμπρυναν ἔτι μᾶλλον τὸ μεγαλεῖον τῆς περιωπῆς Του, ἐστερέωσαν τὸ κύρος τῆς ἡσυχαστικῆς του θεολογίας καὶ ἀνύψωσαν τὴν Προσωπικότητα αὐτοῦ εἰς τὸ πάνθειον τῶν νικητῶν ἀγωνιστῶν, οἵτινες διὰ τῆς πίστεώς των, τῆς ἀρετῆς των καὶ τῆς αὐτοθυσίας των ἀνήχθησαν εἰς τὴν ἀθανάσιαν.

Διὸ καὶ ἐλόγως ἡ συνείδησις τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης ἠσθάνετο αὐτὸν ὡς ἄγιον, ἐπαξίως δὲ καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐκώρυσσε τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε εἰς τιμὴν ἀξίαν τοῦ ἁγίου ἀνδρός, δευτέρου καὶ συνυμνησομεν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας «τὸν φωστῆρα τῆς ὀρθοδοξίας, τὴν σάλπιγγα τῆς θεολογίας, τὸ μέγα τῶν μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα, τὸν πράξει καὶ θεωρίᾳ διαλάμποντα, Θεσσαλονίκης τὸ κλέος καὶ καύχημα» καὶ πρὸς αὐτὸν συνεκβοήσομεν:

«Χαῖρε δι' οὗ ἐσκοτίσθη τὸ ψεῦδος,
χαῖρε δι' οὗ ἡ ἀλήθεια λάμπει.»

καὶ ἔρευναν τῆς Πατριστικῆς Περιόδου καὶ νὰ φθάσωσιν οὕτως εἰς μίαν καλυτέραν κατανόησιν τῆς κοινῆς παραδόσεως ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν. Πολλοί, καὶ ἡμέτεροι, ἀλλ' ἰδίως ξένοι ἐξέφρασαν τὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἐπιδοκιμασίαν τῶν λόγων τούτων τοῦ Ἐπισκόπου Dibelius καὶ λαβόντες τὸν λόγον συνέστησαν στενωτέραν ἐπαφὴν καὶ συνεργασίαν μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἀντιπροέδρου Dr. Payne ἀνεγνώσθη ἡ ἐκθεσις τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία κατὰ τὸ Καταστατικὸν συνέρχεται δις τοῦ ἔτους καὶ συντονίζει τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ προγράμματα τοῦ Π.Σ.Ε. Ἐν πρώτοις ἐγένετο μνησίαν τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος διακεκριμένων ἡγήτων τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως, ἦτοι τῶν ἐπισκόπων Bell, Berggrav, Hertrich, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σουηδίας Brillioth, τοῦ Ἀρχιεπ. Mowll, τοῦ Σεβασμ. Denys Ryan. Πάντες ἐτήρησαν ἐνὸς λεπτοῦ σιγῆν ὄρθιοι πρὸς τιμὴν αὐτῶν, οἵτινες ἦσαν ἀπὸ τοῦ 1920 ἀρχηγοὶ τῆς Οἰκουμ. Κινήσεως καὶ μάλιστα οἱ Bell καὶ Brillioth. Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ συνῆλθε τὸν Ἰαν. τοῦ 1959 ἐν Γενεύῃ καὶ τὸν Αὐγούστον πρὸ τοῦ συνεδρίου τῆς Ρόδου ἐν Κηφισίᾳ. Ἀνεφέρθη ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Παῦλος καὶ ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη ἐκάλεσαν εἰς γεῦμα εἰς Κέρκυραν τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπραγματοποιήθη ἡ πρόσκλησις, διότι λόγω ἀσθενείας τῆς Ἀ. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως ἠναγκάσθη ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια νὰ μεταβῇ εἰς Ἑλβετίαν. Ἡ πρόσκλησις ἦτο λίαν τιμητικὴ καὶ ἐξεφράσθησαν αἱ εὐχαριστίαι εἰς τοὺς Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἐγένετο ὁμοίως λόγος περὶ τῆς δεξιώσεως τῆς Ἐκτελ. Ἐπιτροπῆς παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Ἰακώβου καὶ ἐξεφράσθησαν ἀπὸ τοῦ βήματος εὐχαριστίαι πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον. Ἀκολούθως ἐν τῇ ἐκθέσει ἀνεφέρθη, ὅτι ἡ προσεχὴς συνεδρίασις τῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1960 θὰ γίνῃ εἰς Βουένος-Ἀῦρες. Ἐπίσης ἐξετέθησαν αἱ περὶ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Ἱεραποστολῶν μετὰ τοῦ Π.Σ.Ε. ἐνεργεῖαι καὶ αἱ συζητήσεις μετὰ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε. Δύο Ρῶσοι ἀντιπρόσωποι εἶχον ἐπισκεφθῆ τὴν ἔδραν τοῦ Π.Σ.Ε. ἐν Γενεύῃ καὶ ἐμελέτησαν ἐπὶ ἕνα μῆνα τὸν ὄργανισμόν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Π.Σ.Ε. Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἀποδεχθεῖσα τὴν πρόσκλησιν, ἀπέστειλεν εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Ρόδου τοὺς ὡς ἄνω δύο Ρώσους ὡς παρατηρητάς, προσεκάλεσε δὲ καὶ ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς Μόσχαν κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1959, ἵνα συνεχισθῶσιν αἱ συζητήσεις διὰ τὴν εἴσοδον καὶ τῆς Ρωσ. Ἐκκλησίας εἰς τὸ

Π.Σ.Ε. 'Εν τῇ ἐκθέσει ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀποστολῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς Κύπρον διὰ τὴν μελέτην τῆς ἐκεῖ ἐκρύθμου τότε καταστάσεως, περὶ τῶν ἀνακοινώσεων τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν μέλλουσαν Οἰκουμ. Σύνοδον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῶν ἐνεργειῶν πρὸς κατάπαυσιν τῶν δοκιμῶν εἰς τὰ ἀτομικὰ ὄπλα, περὶ τοῦ προσφυγικοῦ ἔτους, περὶ τῆς οἰκοδομήσεως τῶν κτιρίων τοῦ Π.Σ.Ε. ἐν Γενεύῃ καὶ περὶ τῆς οἰκουμενικῆς καταστάσεως τοῦ Π.Σ.Ε.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 20ῆς Αὐγ. ἀνεγνώσθησαν αἱ θεολογικαὶ ἀνακοινώσεις τοῦ καθηγητοῦ κ. Schlink καὶ ἱεροδικακίου κ. Κωνσταντινίδου, καθηγητοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς Χάλκης, ἐπὶ τοῦ κυρίου θέματος τοῦ ἐν Ρόδῳ Συνεδρίου περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς παραδόσεως τῆς Ἀνατολικῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ Χριστιανισμῷ. Καὶ ἡ ἐργασία τοῦ Schlink καὶ ἡ τοῦ Κωνσταντινίδου ἦσαν πολὺ ἐνδιαφέρουσαι καὶ ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον λίαν ἐποικοδομητικῆς συζητήσεως. Ὁ καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς ἐν τῷ Πανεπ. τῆς Heidelberg τῆς Γερμανίας κ. Edmund Schlink εἶπεν, ἐν τῇ θεολογικῇ του ἀνακοινώσει, τὰ ἀκόλουθα ἐν βραχεία περιλήψει αὐτῶν: Ἐἴτε δέχεται μία χριστιανικὴ Κοινότης τὴν ἀρχὴν τῆς Παραδόσεως, εἴτε ἀπορρίπτει ταύτην, γεγονός εἶναι, ὅτι πᾶς χριστιανὸς κληρονομεῖ καὶ ζῆ μίαν ὀρισμένην ἱστορικὴν παράδοσιν. Ἐσωτερικοὶ διάφοροι λόγοι ἐγέννησαν ἀνέκαθεν μίαν ποικιλίαν παραδόσεων. Ἄλλ' ἡ ποικιλία τῶν παραδόσεων ἀποτελεῖ ἐμπλουτισμόν, ἐφ' ὅσον διατηρεῖται ἡ κοινωνία ἀγάπης μεταξύ τῶν διαφόρων παραδόσεων. Ἄλλ' ὅταν ἡ κοινωνία αὕτη παύῃ νὰ ὑφίσταται ἐν τῇ θεῖα εὐχαριστίᾳ καὶ ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ ἀναγνωρίσει τῆς ἱερωσύνης, τότε αἱ διαφοραὶ καθίστανται εἰς λίθος προσκόμματος. Αἱ παραδόσεις τότε ἀπομονοῦνται, συμπληρώνονται ἐν τῇ στάσει αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ ἐξασθενίζουσιν οὕτω τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἱεραποστολικὴν δράσιν τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω προῆλθεν ἐν πρώτοις τὸ σχίσμα τῆς Ἀνατολ. καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως εἰς δύο διαφόρους ἀπ' ἀλλήλων παραδόσεις. Ἐν τῷ μεταξύ αἱ σταυροφορίαι, ἰδίᾳ ἡ τετάρτη, ἡ ἐναντίον τῆς Κων/πόλεως καὶ πρὸς Β. ἐναντίον τῶν ἐν τῇ Βαλτικῇ Σλάβων, ἐξησθένεισαν τὴν δύναμιν τῆς ἀντιστάσεως τῆς Ἀνατολῆς ἐναντίον τῶν Μογγόλων καὶ τῶν Τούρκων, τοῦθ' ὅπερ εἶχεν ὀλεθρίας συνεπείας ἐπὶ αἰῶνας καὶ ἀφῆκεν τὰ ἔχνη του εἰς τὸ ὑποσυνείδητον τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς εἰς σημεῖον ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη διαφορὰ μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξελαμβάνετο ὡς μία αἰτία τῆς διαιρέσεως. Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησεν ἡ Μεταρρυθμισὶς ἐν τῇ Δύσει. Αἱ προτεσταντικαὶ ἐκκλησίαι δὲν εἶναι μὲν ἠνωμένοι μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπεχωρίσθησαν αὐτῆς. Ἀπλῶς ἐκληρονόμησαν τὴν παλαιὰν διαίρεσιν μεταξύ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ὁ Λούθηρος καὶ οἱ Καθηγηταὶ τῆς Τυβίγγης εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν των κατὰ τὸ 1573 μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως Ἰωακείμ τοῦ Β' ὤμιλησαν περὶ τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας μετὰ τῆς πλήρους

διαβεβαίωσεως, ὅτι ἦσαν ἠνωμένοι μετ' αὐτῆς ἐν τῇ αὐτῇ πίστει. Καὶ μολονότι βραδύτερον ἀνεγνωρίσθη, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔχει περισσότερα κοινὰ μετὰ τῆς Ρωμαιοκ. Ἐκκλησίας παρ' ὅσον ἐνομιζετο ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν Γερμανίᾳ, οὐχ ἤττον ἡ αὐστηρὰ ἀντίθεσις μεταξύ τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι τι, τὸ ὅποιον ἔκτοτε ἔχει ὑπερνηκθῆ ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λουθηρανικῆς ὁμολογίας καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀντίθεσις μεταξύ τῶν δύο παραδόσεων εἶναι σήμερον ὀλιγώτερον αὐστηρὰ καὶ ἀκαμπτος, διότι αἱ καρδίαι πολλῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Δύσει ἔχουσιν ὑποστῆ τὴν θεῖαν ἐπίδρασιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, οὕτως ὥστε αἰσθάνονται ἐντροπὴν διὰ τὴν ὑπάρχουσαν διαίρεσιν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ ποθοῦν τὴν ἑνωσιν. Σήμερον ἔχομεν ἀρχίσει νὰ ἐνοοῶμεν πόσον σπουδαῖον εἶναι νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν θετικὴν ἀξίαν τῆς παραδόσεως τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας δι' ἡμᾶς αὐτοὺς. Καὶ ἀκολούθως ὁ κ. Schlink προὐχώρησεν εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς σπουδαιότητος καὶ ἀξίας πρώτον τῆς Ἀνατολικῆς Παραδόσεως διὰ τὸν Χριστιανισμόν τῆς Δύσεως.

(Συνεχίζεται)

ΒΑΣ. Χ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

«Χορεῖαν σεπτῆν, ἐνθῆως φιλομάρτυρες, ἐγείρατε νῦν, γεραίροντες τὴν πάνσοφον Αἰκατερίναν· αὕτη γὰρ, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε, καὶ τὸν ὄφιν ἐπάτησε, ῥητόρων τὴν γνώσιν καταπτύσασα».

(Κοντάκιον εἰς τὴν ἁγίαν Αἰκατερίναν)

Ο "ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ", ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1960

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀφιερωμένος
εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Οἰκογένειαν.

Περιέχει, ἐκτὸς τῆς συνήθους ἡμερολογιακῆς ὑλης, καὶ καθημερινὰ καθοδηγητικὰ σημειώματα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας, εἰς τὰ καθήκοντα τῶν συγκροτούτων αὐτῆν, ὡς καὶ εἰς τὴν πρέπουσαν ἀγωγὴν τῶν παιδιῶν. Συνοδεύεται ὑπὸ καλλιτεχνικοῦ χρυσοποικίλου πλαισίου, κοσμουμένου διὰ βυζαντινῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου.

ΤΙΜΑΤΑΙ (μετὰ πλαισίου) δρχ. 10.

Εἰς ὁμαδικὰ παραγγελίας Ἑνοριῶν παρέχεται ἔκπτωσης 20 %.

Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Είς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ματθαίου (7,21) ἀναφέρεται τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο «οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι καθορίζουν, νομίζω, τὴν πρακτικὴν ἄποψιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διότι τὸ «πιστεύω» τοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦτο ἡ ἐκτέλεσις τοῦ θελήματος τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς Του. Ἡ ζωὴ Του ὅλη, ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ σταυροῦ, ἦτο καὶ μία ἐρμηνεία τοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Πᾶσά Του προσπάθεια καὶ κινήσις ἦτο καὶ μία συμμόρφωσις Του πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Καί, ὡς γνωστὸν, δὲν ἐκπλήσεται κανεὶς βλέπων, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν Παλαιστίνην ἐπαναστατικὸς πρὸς τὰς Ὀρησκευτικὰς Ἀρχὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, αἱ ὁποῖαι καὶ προσεπάθουν ὄλον ἐν τὸν καταγγέλλουν. Αὐτὸς προσεπάθει νὰ δοξάσῃ τὸν Θεὸν καὶ αὐτοὶ ἐζήτουν τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων. Ἦσαν ὡσὰν ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, περὶ τῶν ὁποίων λέγομεν σήμερον, ὅτι εἶναι ἅγιοι τὰς Κυριακάς, ἀλλ' ἁμαρτωλοὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον, διὰ τῶν Ἱερῶν της, σκοπὸν ἔχει νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀνθρώπον νὰ εὕρῃ τὸν πραγματικὸν του δρόμον καὶ νὰ ἀναπροσαρμόσῃ τὸν ἑαυτὸν του πρὸς τὰς ἀπόψεις τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται ν' ἀποφασίσῃ δι' ἡμᾶς. Δύναται μόνον νὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμον καὶ τὸν τρόπον, ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος δὲν δύναται νὰ ζήσῃ δι' ἡμᾶς τὴν ζωὴν μας.

Πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς δὲν εἴμεθα ὅ,τι θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμεθα, διότι δὲν θέλομεν νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Διότι πρέπει νὰ εἴμεθα καθαροὶ εἰς ὅλας τὰς πράξεις μας καὶ τὰς δοσοληψίας μας μὲ τοὺς συνανθρώπους μας· τὰ ἐλατήριά μας πρέπει νὰ εἶναι ἄγνά· δὲν πρέπει νὰ σχηματίζωμεν κακὰς σκέψεις, νὰ γογγύζωμεν καὶ ν' ἀγανακτῶμεν καὶ νὰ ὀμιλῶμεν ἄσχημα διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐὰν ἐφαρμόζῃται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ κόσμος αὐτὸς θὰ μεταβληθῇ ἀπὸ ἐν ἀρματωμένον στρατόπεδον, πού εἶναι σήμερον, πλήρης ἀδικίας, ὑποψίας καὶ ὑποκρισίας, εἰς ἐν περιβάλλον, ὅπου θὰ βασιλεύῃ ἡ ἀγάπη, ὅπου θὰ ἰσχύῃ ἀσφαλῶς ἡ καλωσύνη καὶ ἡ κατανόησις.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ θελήματος τοῦ Πατρὸς ἦτο τὸ κριτήριον καὶ ὁ κανὼν, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Ἰησοῦς ἐκανόνιζε τὴν ἰδίαν Του ζωὴν. Καὶ αὐτὸ σήμερον ἡμπορεῖ, ὡς προείπον, νὰ μᾶς μεταμορφώσῃ εἰς καλυτέρας ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις καὶ ν' ἀλλάξῃ ἀναμφιβόλως καὶ τὸν ροῦν τῆς Ἱστορίας. Διότι θὰ καλλιεργήσῃ μέσα μας ἐν τίμιον ἐνδιαφέρον τόσον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην ὅσον καὶ διὰ τὴν κοινότητα, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦμεν. Θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ζητῶμεν τὸ καλὸν ὅλων ἀσχέτως χρώματος ἢ φυλῆς.

Ἐπίμονος ἀδιαφορία πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ιδεώδη, τὰ ὁποῖα εἶχε θέσει εἰς ἐφαρμογὴν ὁ Σωτὴρ, θὰ ὀδηγήσῃ εἰς καταστροφὴν. Ἐὰν δώσῃ κανεὶς σήμερον μίαν φιλικὴν συμβουλὴν εἰς κάποιον ὅσον ἀφορᾷ τὸ τί εἶναι ὀρθόν, θὰ νομισθῇ ὅτι θέλει νὰ παραβιάσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἄλλου. Καὶ ἐὰν τὸν καταστήσῃ προσεκτικὸν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς τρομερὰς

συνεπείας τῆς ἀνομίας του δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ἄλλ' ὁ Κύριος δὲν ἐνδιεφέρετο καθόλου πῶς καὶ πόσον ἀντέδρων οἱ ἄλλοι εἰς τὸ κήρυμά Του. Ὅ,τι, κυρίως, ἐνδιέφερον Αὐτὸν ἦτο νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν χωρὶς φόβον ἢ εὐνοίαν.

«Πολλοὶ ἐροῦσί με ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Κύριε Κύριε, οὐ τῶ ὀνόματί Σου προεφητεύσαμεν. καὶ τῶ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν» (Ματθ. 7.23). Αὐτὴ εἶναι ἡ πληρωμὴ καὶ τὸ τραγικὸν τέλος ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ κάθε τι πού ἀφορᾷ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι κάτι περιττόν, κάτι τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν τάξει διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ περιττόν καὶ μὴ ἀναγκαῖον δι' αὐτούς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, πού ζῶμεν, τὰ γεγονότα δεικνύουν ὅτι ἐν πράγματι εἶναι προεξέχον, τουτέστι ἀναγκαῖον. Ὅπουδῆποτε καὶ ἂν παρατηρήσωμεν περίξ ἡμῶν, εὐρίσκομεν ἀνάγκας. Καὶ θὰ ληφθοῦν μέτρα διὰ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν αἱ ἀνάγκαι αἱ σωματικαί. Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ ἀπάντησις διὰ τὰς βαθυτέρας διανοητικὰς, ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας; Καὶ ἡ ἀναμενομένη ἀπάντησις πρέπει νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ζωηφόρον προκήρυξιν Της. Δύναται νὰ ὀρίσῃ καὶ ὀρίξῃ τὸν ρυθμὸν διὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, διότι ἐστάθη πρωτοπόρος καὶ προβαδίζουσα εἰς τὸν μέγαν σκοπὸν. Ὁ Χριστιανισμὸς δύναται ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὸ χάος τοῦ παρόντος μὲ τὴν προκήρυξιν του περὶ ἐνὸς παγκοσμίου ἠθικοῦ νόμου. Ἐχει ἐν πρότυπον Ἡγέτου νὰ προβάλλῃ ἐν τῶ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐχει τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν γενικὴν ἀμηχανίαν, διότι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀπογοήτευσιν διὰ τῆς ἐλπίδος, τὴν ὑπεκφυγὴν διὰ τῆς ἀντιμετώπισεως τῆς πραγματικότητος καὶ τὸν σκεπτικισμὸν διὰ τῆς πίστεως.

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε τελειώσει κάποτε μίαν ὀμιλίαν Του, τονίζων ὅτι κανεὶς ἀνθρώπου ἢ ζωὴ δὲν δύναται νὰ ὑπομένῃ τὴν πίεσιν καὶ τὰς δυσκολίας, ἐὰν δὲν βασιζέται ἐπὶ τῆς ἀληθείας τῆς ἀποκαλυφθείσης ὑπ' Αὐτοῦ. Τὸ νὰ θελήσωμεν νὰ κτίσωμεν τὴν ζωὴν μας ἐπὶ τοῦ ἀμμόδου ἐδάφους τοῦ ὕλισμοῦ, τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῆς περιφρονησεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄλλου, εἶνε ὡσὰν νὰ βλέπωμεν τὸν οἶκον τῶν ὀνείρων μας νὰ κατακομματιάζεται. Δὲν ἡμποροῦμεν νὰ κτίζωμεν ἔξω ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ περιμένωμεν μίαν διαρκῆ εὐτυχίαν.

Ἡ λέξις «ἐνθουσιασμός» προέρχεται ἀπὸ τὰς λέξεις «ἐν» καὶ «θεός». Διὰ νὰ εἶναι κανεὶς ὅθεν ἐνθουσιώδης περὶ τῆς ζωῆς, αὐτὸ προϋποθέτει ὅτι πρέπει νὰ εἶναι «ἐν τῶ Θεῷ» ἢ «ἐν τῶ Χριστῷ». Ὁ Ἰησοῦς εἶχεν εἶπει: «Μεῖνατε ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν ὑμῖν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. 15,4). Καὶ ὁ Ἄπ. Παῦλος εἶχεν εἶπει: «ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμεν» (Πραξ. 17,28).

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΓΙΔΗΣ

Ἐπίσκοπος Νύσσης.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΣΚΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Ἡ μετάνοια, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ὑποβοηθεῖται πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ ὀρθοδόξου μορφωτικοῦ ιδεώδους, ἔχει μόνιμον χαρακτήρα καὶ σταθερὰ ἀποτελέσματα, ὅταν συνδυάζεται μετὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ ἐγκρατείας, διὰ τῆς ὁποίας πραγματοποιεῖται τὸ αἷτημα τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τῆς νήψεως.

Ἡ ἀσκησις αὕτη δὲν σημαίνει ἄρνησιν καὶ περιφρόνησιν τοῦ σώματος, τὸ ὅποιον ἄλλως τε ἐντὸς τῆς Ὀρθοδόξου ἀτμοσφαιρας ἐξυψοῦται καὶ λαμβάνει σημαντικὴν θέσιν ἐν τῇ ἱεραρχικῇ κλίμακί τῶν ἀξιών, ἀλλ' ἀπλῶς ἀναγνώρισιν τῆς κλίμακος ταύτης, ὑποταγὴν τοῦ «δυστηνίου σώματος» εἰς τὸ πνεῦμα. Δὲν καταδικάζεται γενικῶς ἐν τῷ Χριστιανισμῷ τὸ σῶμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ἀλλ' ἡ σωματολατρεία, ὁ ὑπὸ τοῦ σώματος ἐν τῇ ἱεραρχικῇ κλίμακί τῶν ἀξιών σφετερισμὸς τῆς θέσεως τῆς ψυχῆς, ἡ θεοποίησις τῶν σωματικῶν ἐνστικτῶν καὶ ἡ ὑποδούλωσις εἰς αὐτά.

Ἡ κυριωτάτη καὶ ἀρίστη ἐκδήλωσις τῆς ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιβαλλομένης ἀσκήσεως εἶναι ἡ κατὰ καιροὺς νηστεία, ἥτις, θεσπισθεῖσα «πρὸς καθαρισμόν ψυχῶν καὶ σωμάτων, πρὸς ἐγκράτειαν παθῶν», πρὸς ἀποχὴν «βρωμάτων καὶ παθῶν», δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τὸ σῶμα, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν ὑποχρεοῦται πρὸς νηστείαν ὁ «δι' ἀσθένειαν σωματικὴν» ἐμποδιζόμενος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ νηστεία, συντελοῦσα καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν ἀποτοξίνωσιν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὴν καθάρσιν τῆς σωματικῆς μηχανῆς ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν ζωϊκῶν οὐσιῶν δημιουργομένης ἐν τῷ ὀργανισμῷ σκωρίας καὶ τέφρας, «καθαρίζει», «ἀγνίζει» καὶ «βρῶννυσι τὸ σῶμα» καὶ παρατίθησι τοῦτο «ὀλοκληρῶς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ».

Τὸ βαθύτερον νόημα τῆς νηστείας συνίσταται εἰς τὸ ὅτι αὕτη ὁδηγεῖ εἰς τὸ πνευματικὸν «καθαρῆναι» καὶ ἀσκεῖ εἰς τὴν πευθαρχίαν, τὴν ὑπακοήν, τὴν ταπεινώσιν, τὴν νῆψιν, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν πνευματικὴν νηστείαν. Οὕτω, συμφῶνως πρὸς ἀναριθμητοὺς ὠραιότητας ἐκφράσεις τῆς Ὀρθοδόξου λατρείας, διὰ τῆς «παθοκτόνου» νηστείας ἡ ψυχὴ φθάνει εἰς «κάθαρσιν», ἀγνίζεται, λαμπρύνεται καὶ εἰσέρχεται εἰς «γνόφον σεπτῶν θεωριῶν»· αἱ αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐλευθεροῦνται τῆς «ἐμπαθοῦς νεκρώσεως» καὶ ἀναγνωρίζουν ὡς «ἡγεμόνα τὸν ἔνδοθεν λογισμόν»· ἡ ἐκ τῆς ἀμαρτίας ζύμωσις καθαιρεται· τὰ πάθη τοῦ σώματος «ταπεινοῦνται», «ἰατρεύονται» καὶ «προκαθαίρονται»· ἡ ψυχὴ ἀπωθεῖ τὴν πικρίαν τῶν ἡδονῶν καὶ θηλάζει τὸν γλυκασμὸν τῆς ἐγκρατείας· ὁ ἐκ τῶν ἡδονῶν ῥύπος ἀποπλύνεται· ἡ ψυχὴ ἀποκτᾶ ὡς ἐξάρτημα τῆς πνευματικῆς «πανοπλίας» τὴν «μάχαιραν», ἥτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν· τὸ αἰσθητῆριον τῆς ψυχῆς ἐξυγιάνεται καὶ ὁρᾷ τὸν Θεόν· ἡ πρὸς προσευχὴν διάθεσις ζωογονεῖται· ἡ ψυχὴ «κουφίζεται διὰ τῶν πτερύγων τῶν ἀρετῶν», «πτεροῦται πρὸς θεῖον ἔρωτα» καὶ «τρυφετὴν ἐκ τοῦ θείου Σταυροῦ ζῶν»· ἡ καρδία «παινεται»· ἡ «μέσθη τῶν παθῶν» ἀποδιώκεται· τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ Πονηροῦ σβέννυνται· ἡ «ἀχλὺς τῶν παθῶν» ἐλαύνεται· αἱ θανατηφόροι ἡδοναὶ θανατοῦνται· οἱ πιστοὶ «κεκα-

θαρμέναις διανοίαις συσταυροῦνται τῷ Χριστῷ καὶ νεκροῦνται δι' αὐτόν, ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καὶ συζήσωσιν»· «ὄλον ὅλως τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ καθιεροῦται»· ἡ ψυχὴ καὶ ἡ διάνοια ἐστιῶνται διὰ τῶν «ἀδῶρων τοῦ Πνεύματος» καὶ ὁ νοῦς «διὰ τοῦ ἄρματος τῶν θείων ἀρετῶν ἀνέρχεται πρὸς αἰθέριον ὕψος». Ὁ πιστὸς διὰ τῆς νηστείας μιμεῖται οὐ μόνον τὸν Κύριον, ὅστις ἐνήστευσε, καὶ τοὺς ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ πλείστους ἄλλους, οἳ εἶναι οἱ Μωυσῆς, Ἠλιοῦ, Σαμφών, Δανιήλ, Ἐλισσαῖος, τρεῖς παῖδες κ.ἄ., οἵτινες διὰ τῆς νηστείας καὶ τῆς ἐγκρατείας ἐπέτυχον θείων ἀποκαλύψεων καὶ ἐγένοντο ἥρωες τῆς πίστεως.

Ἐκ τούτων συνάγεται, ὅτι τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἀληθοῦς σωματικῆς νηστείας, ὡς καὶ πολλάκις τονίζεται συμπερασματικῶς ἐν τῷ Τριῳδίῳ, συνίσταται εἰς τὸ ὅτι αὕτη ἀσκεῖ ἡμᾶς, εἰς τὴν πνευματικὴν νηστείαν, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ σωματικὴ νηστεία εἶναι, κατὰ τὸν Ἡσαΐαν, μισητὴ εἰς τὸν Θεόν (Ἡσ. α', 13-16: «Νηστείαν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου. Λούσασθε καὶ καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν. . .»). Ὡς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἐπαναλαμβάνουν τὰ λειτουργικὰ κείμενα, «ἀληθῆς νηστεία ἡ τοῦ κακοῦ ἀλλοτριώσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχὴ, ἐπιθυμιῶν χωρισμὸς, καταλαλιᾶς, ψεύδους, ἐπιπορκίας. Ἡ τούτων ἔνδεια νηστεία ἐστὶν ἀληθῆς» (Πρβλ. καὶ τὸν ὕμνον: «Νηστεύσωμεν πνευματικῶς· λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας· διαρρήξωμεν στραγγαλιὰς βιαίων συναλλαγμάτων· πᾶσαν συγγραφὴν ἀδικον διασπᾶσωμεν· δώσωμεν πεινώσιν ἄρτον καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους»).

Ὁ καθ' ὅλου σκοπὸς τῆς νηστείας, μετουσιούμενος εἰς λόγους εὐχῆς ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τῶν Προηγιασμένων, ἐκφράζεται ὡς ἐξῆς: «Σὺ πάσας ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις τῆς ἐμπαθοῦς νεκρώσεως ἐλευθέρωσον, ἀγαθὸν ταύταις ἡγεμόνα τὸν ἔνδοθεν λογισμόν ἐπιστήσας· καὶ ὁ φθαλμὸς μὲν ἀπέστω παντὸς πονηροῦ βλέμματος, ἀκοὴ δὲ λόγοις ἀργοῖς ἀνεπίβρατος, ἡ δὲ γλῶττα καθαρευέτω ῥημάτων ἀπρεπῶν. Ἄγισον ἡμῶν τὰ χεῖλη, τὰ αἰνοῦντά σε, Κύριε, τὰς χεῖρας ἡμῶν ποιήσον, τῶν μὲν φαύλων ἀπέχεσθαι πράξεων, ἐνεργεῖν δὲ μόνον τὰ σοὶ εὐάρεστα· πάντα ἡμῶν τὰ μέλη καὶ τὴν διάνοιαν τῇ σῇ κατασφαλιζόμενος χάριτι».

Εἶτα ἡ νηστεία συμβάλλεται σημαντικῶς καὶ εἰς τὴν ἀσκησιν τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης, διότι αἱ ἐξ αὐτῆς προκύπτουσαι οικονομίαι δύνανται νὰ διατεθοῦν διὰ φιλανθρωπικῶς σκοποῦς. Ὡς ψάλλομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας, «τῶν βρωμάτων τὰς ἡδονὰς, δι' ἐγκρατείας βδελυξάμενοι, τῆς ἐλεημοσύνης ἐπιμελησώμεθα»· «ἡ ἐλεημοσύνη συγκεκριμένη τῇ νηστείᾳ, ἐκ θανάτου ῥύεται».

Τοιούτων ὑψηλῶν πνευματικῶν σκοπῶν ἐπιτυχανομένων διὰ τῆς νηστείας, ἐξηγεῖται διατὶ αὕτη, ὡς καὶ ἡ καθόλου ἐγκράτεια, οὐ μόνον δὲν σημαίνει περιφρόνησιν τοῦ σώματος ἢ καταπίεσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς μίαν ζοφερὰν καὶ σκυθρωπὴν ἀτμόσφαιραν, ὡς θὰ ἐνόμιζον οἱ ἐπιπολαιῶς κρίνοντες τὰ πράγματα, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐξυμνεῖται ὑπὸ τῆς Ὑμνολογίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς «ὠραία»,

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Σημαντικὸν βῆμα.

Ἡ κατόπιν πρωτοβουλίας τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου χορήγησις ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἴκοσι ὑποτροφιῶν, ἵνα νέοι,—καὶ ἰδίως φοιτηταί—, σπουδάσουν τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν εἰς τὸ Ῥοδεῖον Ἀθηνῶν, ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀξιὸν ἰδιαίτερας σημασίας, διότι ἀποδεικνύει, ὅτι ὅλον ἐν γίνονται καὶ περισσότερα αἱ ἐκδηλώσεις τῆς προσπάθειάς πρὸς ἐπιστροφὴν εἰς τὰς ὀρθοδόξους παραδόσεις μας.

Εἶναι ἀκόμη τόσον πολλοὶ αἱ εἰς διαφόρους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν παρατηρούμεναι ἐκτροπαὶ πολλῶν «ἱεροφαλτῶν» ἀπὸ τῆς γνησίας ὀρθοδόξου μουσικῆς, ὥστε εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ οργανωθῇ συστηματικὸς ἀγὼν πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἐκτροπῶν τούτων. Σημαντικὸν δὲ ἀκριβῶς θετικὸν βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην ἀποτελεῖ ἡ ἐκπαίδευσις ἱεροφαλτῶν, ἐμφορομένων ὑπὸ ἀνοθεύτου ὀρθοδόξου πνεύματος.

Στεγαστικὸν πρόγραμμα.

Τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Κληρικῶν Ἑλλάδος ζητεῖ ἐκ τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὸ τὴν χορήγησιν μικρῶν οἰκοδομικῶν δανείων εἰς τοὺς ἐφημερίους διὰ τὴν στέγασίν των. Πιστεύομεν δὲ ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη θὰ κατανοήσῃ τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου καὶ θὰ ἐγκρίνῃ τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ὥστε νὰ προβῇ τοῦτο εἰς τὰς ἐνδεδειγμένας ἐνεργείας πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ στεγαστικοῦ αὐτοῦ προγράμματος ἀνευ ἀναβολῆς.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἐφημερίων ἀπόκτησις ἰδίας στέγης θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς των καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς καθ' ὅλον θέσεως αὐτῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἔχη ὡς ἀμεσον ἀποτέλεσμα καὶ τὴν πλέον ἀπερίσπαστον καὶ καρποφόρον ἐνασχόλησιν αὐτῶν περὶ τὰ ἐφημεριακὰ των καθήκοντα.

«τερπνὴ», «φαιδρά» καὶ «εὐφρόσυνος». Αὕτη εἶναι ἡ «φαιδρύτερα τῶν ἀρετῶν», ὡς δημιουργοῦσα «εὐφροσύνην», ὡς «φαιδρύνουσα», «καταυγάζουσα» καὶ «εὐφραίνουσα» τὴν ψυχὴν, ὡς ἐνδύουσα αὐτὴν διὰ «φαιδρᾶς στολῆς» καὶ «φωτεινοῦ χιτῶνος», ὡς ἐτοιμάζουσα «κρατῆρα πνευματικῶν» καὶ πνευματικὴν «τρυφὴν», ὡς δημιουργοῦσα «γαληνὰ πρόσωπα» καὶ «γαληνὰ ἦθη», ὡς «λαμπρύνουσα τὸν ἄνθρωπον», ὡς φέρουσα «φαιδρὸτάτην φωταύγειαν», ὡς ὀδηγοῦσα ἡμᾶς εἰς τὴν θέαν τοῦ ἔρασιμου καὶ πανυπερτελείου Θεοῦ κάλλους. Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ νηστεία τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας, ὡς ὁμολογεῖ ὁ Casper, εἶναι ἀληθῶς «πασχάλειος νηστεία» (aösterliches Fasten).

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἐφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Θερμὰ συγχαρητήρια.

Αἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ γενόμεναι ἑορταστικαὶ ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ 600ῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, περὶ τῶν ὁποίων γράφομεν ἐκτενῶς εἰς ἑτέρας σελίδας τοῦ παρόντος φύλλου τῆς «Ἐκκλησίας», ἀπετέλεσαν, τῷ ὄντι, ἀξιόλογον πνευματικὸν γεγονός. Διὰ τῶν ἑορτῶν τούτων οὐ μόνον ἐτιμήθη ἡ μεγάλη προσωπικότης τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἀλλὰ καὶ ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ Θεολογία.

Ἡ εἰς ἐπιτίμους διδάκτορας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀναγόρευσις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Κατάνης κ. Κασσιανοῦ, τοῦ αἰδεσιμολ. κ. Γ. Φλωρόφσκου καὶ τῶν διαπρεπῶν καθηγητῶν κ. κ. Ἄμ. Ἀλιβιζάτου, Ν. Λούβαρι καὶ Γ. Σωτηρίου ἦτο ἀπολύτως δίκαια, διότι πάντες οὗτοι τὰ μέγιστα ἔχουν συντελέσει τὸσον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, ὅσον καὶ εἰς τὴν διεθνή προβολὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ πλέον εἶναι δίκαιον νὰ ἐκφραστοῦν θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονα καὶ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης διὰ τὴν λαμπρὰν διοργάνωσιν τῶν ἑορτῶν, ἧτις κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν μετασχόντων αὐτῶν, ἦτο ἀριωτάτη καὶ ὑποδειγματικὴ.

Ἀποτελεῖ ἀπάντησιν.

Μετὰ χαρᾶς ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν ἐν Κομοτηνῇ ἐκδιδόμενην ἐφημερίδα «Πρωτῆ» τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν, ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαρωनीας κ. Τιμόθεος εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ τελουμένας πάσης φύσεως ἀρχιερατικὰς ἱεροπραξίας (γάμους, βαπτίσεις, κηδείας, μνημόσυνα κ.λ.π.) παρίσταται κατὰ καθήκον ἢ φιλικῶς καὶ τελεῖ ταύτας ἐντελῶς δωρεάν, ὁσάκις δὲ καλεῖται πρὸς τέλεσιν ἀρχιερατικῆς τιος Ἱεροπραξίας, τὰ ἐκ ταύτης καταβαλλόμενα προαιρετικὰ δικαιώματα προσφέρει εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωनीας ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

Καὶ ἀναγράφομεν τοῦτο ἀπλῶς εἰς ἀπάντησιν πρὸς τοὺς γνωστοὺς ἐκείνους ἱεροκατηγόρους καὶ σκανδαλοθήρας δημοσιογράφους, οἵτινες διατυμπανίζον ἐλαττώματα καὶ τυχόν τρωτὰ τινα σημεῖα τῆς ζωῆς ἐκπροσώπων τινῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ γίνονται ἰχθὺς ἀφρονότεροι, ὅταν εὐρίσκονται ἐνώπιον τῶν φωτεινῶν πράξεων τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν κληρικῶν μας, αἵτινες ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει εἰς τὰς τάξεις της πολλὰ ἐκλεκτὰ στελέχη.

«Ἐθνικὴ Ἐκθεσις τοῦ Βιβλίου».

Ἡ πρωτοβουλία τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας περὶ ὀργανώσεως ἐτησίας

«Ἐθνικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Βιβλίου» εἶναι ὁμολογουμένως λαμπρὰ καὶ ἀξία πάσης ἐξάρσεως. Ἡ Ἐκθεσις αὕτη, ἣτις θὰ περιλάβῃ τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν (1957-1959) ἐκδοθέντα λογοτεχνικὰ ἔργα, ὡς καὶ τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν (1955-1959) κυκλοφορήσαντα ἐπιστημονικὰ ἔργα, οὐ μόνον θὰ ἐνισχύσῃ ἠθικῶς τοὺς λογοτέχνας καὶ ἐπιστήμονας τῆς πατρίδος μας, ἀλλὰ καὶ θὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν εὐρύτεραν προβολὴν τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν πολιτισμοῦ καὶ τὴν συστηματικώτεραν ἐπικοινωνίαν τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ διεθνοῦς κοινῶν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ λογοτεχνίας.

Ἡ «Ἐκκλησία» ἐκφράζει τὰ θεομὰ αὐτῆς συγχαρητήρια πρὸς τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ἐκθέσεως ταύτης, ὡς καὶ τὴν πεποίτησίν της, ὅτι ἡ ἐποπεύσουσα τὸ ὄλον ἔργον Ἐπιτροπὴ θὰ λάβῃ πᾶσαν φροντίδα, ὥστε ἔνθεν μὲν νὰ προβληθῇ ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ, ὅτι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ λογοτεχνικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ προσπάθεια τοῦ τόπου μας, καὶ ἀπ' ἐτέρου ἀποκλεισθῇ πᾶν «λογοτεχνικόν» ἢ «ἐπιστημονικόν» κατασκευάσμα, τὸ ὁποῖον τυχόν θὰ συνετέλει εἰς τὴν δυσφήμισιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς πατρίδος μας.

Χαροποιὸς καὶ ἐλπιδοφόρος.

Συμφώνως πρὸς προσφάτους πληροφορίας, ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία προθύμως διέθεσε μίαν ἔκτασιν εἰς τὸ Essex, διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν οἱ πρῶτοι Ῥώσοι μοναχοί, οἵτινες εἶναι διπλωματοῦχοι πανεπιστημίων, μερικοὶ δὲ καὶ ἐπιστήμονες. Οὗτοι εἶναι πρὸς τὸ παρὸν ἐπιτά, ἐλπίζεται δέ, ὅτι συντόμως ὁ ἀριθμὸς των θὰ αὐξηθῇ διὰ τῆς προσθήκης μερικῶν Ἀγγλων Ὀρθόδοξων δοκίμων. Οἱ μοναχοὶ οὗτοι τηροῦν τὸ τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Νομίζομεν, ὅτι ἡ εἰδησις αὕτη εἶναι ἐξόχως χαροποιὸς καὶ ἐλπιδοφόρος. Εἶναι χαροποιός, διότι μᾶς καθιστᾷ γνωστόν, ὅτι ἐν νέον ὀρθόδοξον φωτῶριον προσετέθη εἰς τὰς μέχοι τοῦδε ὑπαρχούσας ἐν τῇ Δύσει ἀκτινοβόλους ἐστίας τοῦ ὀρθόδοξου πνεύματος. Εἶναι δὲ καὶ ἐλπιδοφόρος, διότι, ἐλπίζομεν, ὅτι τὸ μοναχικὸν αὐτὸ κέντρον θὰ καταστήσῃ ἀκόμη περισσότερο γνωστοὺς εἰς τὸν Δυτικὸν κόσμον τοὺς ἀπαραμίλλους θησαυροὺς καὶ θεσμούς, τοὺς ὁποίους ἔχει ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἐξοχα δείγματα.

Πρόσφατοι ἐκδόσεις καὶ σχετικὰ δημοσιεύματα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀναφερόμενα εἰς τὰς βυζαντινὰς τοιχογραφίας τῆς Ἐθβολίας ἢ τῆς Ἡλείρου, ὑπέμνησαν εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι τὸ παρελθὸν ἐκληροδότησεν εἰς ἡμᾶς ἔξοχα μνημεῖα τοῦ Ἑλληνορθόδοξου πολιτισμοῦ μας.

Τὰ μνημεῖα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἐκπλήσσουν ἡμᾶς οὐ μόνον διὰ τὴν αἰσθητικὴν ταν ἀξίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀφάνταστον πλῆθος των, εἶναι ἔξοχα δείγματα τοῦ ὄλου, τὸν ὁποῖον ἔπαιξεν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους μας. Ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ μνημεῖα ταῦτα ἔχον συνδεθῇ τὰ μέ-

γιστα μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ὑποδούλου γένους κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, κατανοεῖ τις ἀκόμη περισσότερο ποῖα ἦτο ἡ δύναμις, ἣτις ἐνεψύχωσε τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἐναντίον των Τούρκων ἀγῶνα. Ὅταν εὐρεθῇ ὁ ἱστορικός, ὅστις θὰ γράφῃ τὴν πλήρη ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως,—ἣτις, ὡς ἐσημειώσαμεν καὶ εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας», ἀκόμη δὲν ἔχει ἐρμηνευθῇ πλήρως,—ἀσφαλῶς εἰς τὰ μνημεῖα ταῦτα θὰ ἴδῃ κατοπτριζομένας ἀντανγείας τινὰς ἐκ τοῦ φωτὸς τῆς ἀγίας φλογός, ἣτις ἐθέρμαινε τὰς ψυχὰς των ἀγωνιστῶν τοῦ 1821.

Ἐμμεσος κριτικὴ.

Ὡς γράφει τὸ ἐν Γενεύῃ ἐκδιδόμενον «Δελτίον Πληροφοριῶν», ὁ Γάλλος διανοούμενος καὶ φιλόσοφος Henry Duméry, μαθητῆς τοῦ M. Blondel, ὅστις μέχοι πρὸ τινος ἦτο ἄπιστος, ἐπέστρεψε προσφάτως εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του διὰ τὸ κάλλος τῆς ἀρχαίας ἀποστολικῆς διδασκαλίας. Ὡς ἔγραψεν εἰς ἓν βαθυστόχαστον καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐκδοθὲν βιβλίον του, «ἡ πίστις δὲν εἶναι ἀπλοῦν συναισθηματικὸν ξεχείλισμα, οὐδὲ ἀπλὴ ἐκρηξις τῆς καρδίας. Ἡ θρησκευτικὴ βεβαιότης ἐξωτερικεύεται μὲ αἰσθητὰ σημεῖα. Ἄνευ λειτουργικῆς λατρείας, ἄνευ μᾶς κοινῆς πίστεως, ἡ θρησκευτικότης καταντᾷ χλωμῇ, ἀνεπαρκῆς, ἀόριστος. Δὲν ἀρκεῖ ἡ συναισθηματικὴ κωαυγὴ μας πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ἐγκαταλειμμένου ἐκείνου ναυαγοῦ εἰς μίαν νῆσον. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσδεθῆς εἰς τὴν ὁρατὴν παράδοσιν... Ὁ πιστεύων εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ αὐτομάτως θὰ πρόετη νὰ πιστεύσῃ καὶ εἰς ἓν σύνολον ἱστορικῶν δεδομένων: παραδόσεις, τυπικὰς διατάξεις, ἄρθρα πίστεως, ἀπόρροιαν τοῦ πνευματικοῦ βιώματος ἀρχαίων πολιτισμῶν καὶ ἑκατομμυρίων ἀδελφῶν μας ἐν πίστει...»

Χαίρομεν ἰδιαίτερος, διότι αἱ ἀπόψεις αὗται ἀποτελοῦν μίαν ἔμμεσον κριτικὴν τόσον ἐναντίον τοῦ Ῥωμαιοκαθολικισμοῦ, ὅστις παραμερίζει τὸ πνεῦμα τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων καὶ στηρίζεται μονομερῶς εἰς τὰ μεταγενέστερα παπικὰ δόγματα, ὅσον καὶ ἐναντίον τοῦ ὑπὸ ἀτομοκρατικοῦ πνεύματος διεπομένου Προτεσταντισμοῦ, ὅστις ἔχει ἐξοβελίσει τὸν μυστηριακὸν χαρακτήρα καὶ τὸ ὁρατὸν στοιχεῖον τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ ὑπὸ τοῦ Duméry γραφόμενα εἶναι μία νέα ἐκδήλωσις τῆς ἐν τῷ Δυτικῷ κόσμῳ ἀξαναμένης νοσταλγίας τοῦ γνησίου ὀρθόδοξου πνεύματος.

«Καταπληκτικὸν μουσεῖον».

Συμφώνως πρὸς τὰς εἰς τὴν ἐλβετικὴν ἐφημερίδα «Tribune de Genève» δημοσιευθείσας προσφάτους δηλώσεις τοῦ βυζαντινολόγου Jacques Rial, αἰ τοιχογραφίαι τῶν ναῶν τῆς Καππαδοκίας ἀποτελοῦν «καταπληκτικὸν μουσεῖον βυζαντινῆς εἰκονογραφίας, τὸ ὁποῖον ἡμέρα τῇ ἡμέρα θὰ μᾶς παρουσιάξῃ καὶ νέας ἐκπλήξεις». Καὶ πάντες οἱ ξένοι αἰσθητικοὶ μένον

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνελοῦσα κατά τὰς ἡμέρας τῶν συνεδριῶν αὐτῆς, ἠσχολήθη περὶ διάφορα θέματα ὑπηρεσιακῆς φύσεως, ὡς καὶ περὶ τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τῆς ἐνισχύσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐγκάντα.

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπεστάλη ἡ κάτωθι Ἐγκύκλιος :

Ἀριθ. Πρωτ. 2701
Διεκ. 1081

Ἀθήνησι τῇ 12-11-1959

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1046

Π ρ ό ς

τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας Μακεδονίας, Θράκης καὶ Ἠπείρου

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιθυμοῦσα, ὅπως ἀνεγερθῶσι μνημῆα τῶν πεσόντων καὶ σφαγιασθέντων Μακεδονομάχων Κληρικῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἔγνω παρακαλέσαι, ὅπως τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας περιαχθῇ ἐν ἅσασιν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς τῆς Μητροπολιτικῆς ὑμῶν περιφερείας δίσκος ὑπὲρ τοῦ διαληφθέντος σκοποῦ, ὑποδειχθῇ δὲ τοῖς κήρυξι τοῦ θείου λόγου, ὅπως ἐρμηνεύσασιν τοῖς ἐκκλησιαζομένοις τὸ βαθύτερον νόημα τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιδικωμένου σκοποῦ.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος, Πρόεδρος
- † Ὁ Ἀλεξανδρονπόλεως Ἰωακείμ
- † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος
- † Ὁ Πολυανῆς Καλλιόπουλος Ἰωακείμ
- † Ὁ Καλαβρυτινῶν καὶ Αἰγιαλίας Γεώργιος
- † Ὁ Δημητριάδος Δαμασκηνὸς
- † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Κυπριανὸς
- † Ὁ Κεφαλληνίας Ἰερόθεος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Παπαχρίστου

κατάπληκτοι ἀπὸ τὰς διὰ πρώτην φορὰν ἐρχομένας εἰς δημοσιότητα φωτογραφίας ἐκ τῶν ἱερῶν παραστάσεων τῶν καινοειδῶν ναύσκων τῆς περιοχῆς ταύτης, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἦσαν ἀπρόσιτοι, διότι οἱ ναῦσκοι οὗτοι εὐρίσκοντο ἐπὶ βράχων, εἰς τοὺς ὁποίους ἤδη ἀπὸ τοῦ δ' αἰῶνος κατέφευγον οἱ Χριστιανοὶ ἀναχωρηταὶ καὶ ἀσκηταί.

Αἱ τοιχογραφίαι αὗται οὐ μόνον εἶναι ἐξαιρετα δέγματα τῆς ἀπαραμίλλου βυζαντινῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ συμβάλλονται τὰ μέγιστα εἰς τὴν διαλεύκανσιν πολλῶν ζητημάτων τῆς Ἀγιολογίας, Εἰκονογραφίας καὶ Λειτουργιολογίας. Ἄς εὐχρηθῶμεν, ὥστε τὰ ἔργα ταῦτα ὅσον τὸ δυνατόν συντομώτερον νὰ φωτογραφηθῶν, ταξινομηθῶν καὶ πλουτίσων διαφόρους χριστιανικὰς ἐκδόσεις, ἵνα ἅπας ὁ χριστιανικὸς κόσμος θαυμάσῃ τὰ πνευματικὰ δημιουργήματα τῶν γενναίων ἀθλητῶν τῆς ἐρήμου.

Ἐκινητοποίησε τοὺς πάντας.

Ἡ εἰς Ἑλλάδα ἀφίξις τοῦ πατρὸς Ρουβῆμ Σπάρτα εἶναι μέγας σταθμὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐκ τῶν ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ μνημονευομένων καὶ ἐξ ὅσων σχετικῶν εἰς τὸ προη-

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῇ 12ῃ Νοεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος ἐδέχθη τὸν Πρύτανην τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀντιπροσωπείας, ἦτις μετέσχε τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ γενεμένων ἑορτῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμά. Αὐθημερὸν ἐδέχθη ὡσαύτως τὴν κ. Δερτιλῆ.

— Τῇ 13ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδέχθη τὸν Ἐφέτην κ. Κιούσην, τὴν κ. Λίαν Τσαλδάρη, καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας Κάτω Πατησίων.

— Τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τελετὴν τῆς ἐνάργεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς. Ἐν συνεχείᾳ παρέστη εἰς διάλεξιν, γενομένην ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐταιρείᾳ.

— Τῇ 16ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ταξίαρχον κ. Ζαφειρόπουλον. Ἐδέχθη ὡσαύτως τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον Ἁγ. Ἀσωμάτων καὶ τὸν Εἰσαγγελέα Πατρῶν κ. Μπούτην.

— Τῇ 18ῃ Νοεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Στρατηγὸν ἐ.ἀ. κ. Βαχλιώτην. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῇ 20ῃ Νοεμβρίου ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν βουλευτὴν κ. Ἀποσκίτην, τὸν βουλευτὴν κ. Παρθενιάδην καὶ τοὺς κ. κ. Μανιάν καὶ Χρυσίαν τοῦ Οἴκου Τυφλῶν.

Τὸ ἀπόγευμα προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

— Τῇ 21ῃ Νοεμβρίου ἐδέχθη τὸν κ. Κίνγκ καὶ τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἰωαννίδην.

— Τῇ 22ᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὴν θεμελίωσιν τοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου Πειραιῶς.

— Τῇ 23ῃ Νοεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

*

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν λήγοντα μῆνα Νοέμβριον ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς εἰς διάφορους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

— Τῇ 1ῃ Νοεμβρίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς εἰς τὸν οἰκισμὸν Παπάγου στηθείσης προτομῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπάγου.

— Τῇ 8ῃ Νοεμβρίου παρέστη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Περσφίτην Ἡλίου Παγκρατίου τῆς νεκρωσίου ἀκολουθίας τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἱερέως Χαραλάμπους Λελοῦδα.

— Τῇ 17ῃ Νοεμβρίου ἀνελθὼν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὠρκισεν

γόμενον φύλλον ἐγράψαμεν, συμπεραίνομεν, ὅτι ὁ φλογερὸς οὗτος κληρικὸς καὶ ἱεραπόστολος ἐκινήτωποίησε τοὺς πάντας καὶ ἀφύπνισε τὴν ἱεραποστολικὴν συνείδησιν πλείστον Ἑλλήνων χριστιανῶν.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἄξια ἰδιαίτερας ἐξάσεως εἶναι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τόσον τὸ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐκδοθῆν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰκονογραφημένον φυλλάδιον, ὃπερ δίδει πληροφορίας περὶ τῆς εἰς τὰ βῆθη τῆς Ἀφρικῆς Ὁρθοδοξίας, ὅσον καὶ ἡ ἐκ μέρους φοιτητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης ἐκφρασθεῖσα ἐπιθυμία, ὅπως οὗτοι ἐκμάθουν τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Ὀγκάντα, ἵνα ἐν τῷ μέλλοντι μεταβῶν εἰς αὐτὴν ὡς ἱεραπόστολοι. Πάντα ταῦτα εἶναι ἐλπιδοφόρα μηνύματα. Καὶ πιστοποιοῦν, ὅτι οἱ ριψθόντες ἤδη σπόροι θὰ φέρουν ἐν τῷ μέλλοντι δαφιλεῖς καρπούς.

ένωπιον τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ποπακωνσταντίνου τὸν κ. Γαλάνη ὡς Ὑποδιοικήτην τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

—Τῆ 21η Νοεμβρίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐν τῇ Αἰθούσῃ τελετῶν τῆς Στρατιωτικῆς Λέσχης ἀπονομῆν πτυχίων ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως εἰς τοὺς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Τῆ 22α Νοεμβρίου, ἐκπρωσώπων τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, μετέβη εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν Εὐελπίδων καὶ παρουσίᾳ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου ἐτέλεσε τὴν ἀκολουθίαν τῆς ὀρκωμοσίας τῶν Εὐελπίδων τῆς πρώτης τάξεως.

—Τῆ αὐτῇ παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Στρατιωτικῆς Λέσχης ἑορτῆν τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ Συλλόγου «Σελασφόρος» ἐπὶ τῇ 19ῃ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κορυτσᾶς.

—Τῆ 24ῃ Νοεμβρίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐν Νέο Σμύρῃ καὶ Βύρωνι ἀπονομῆν ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως βιβλιαρίων καταθέσεως ἀποκαταστάσεως ἀπόρων κορασιδίων.

*

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀχαΐας κ. Παντελήμων κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον ἐν διαφόροις Ἱ. Ναοῖς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τῆ 3ῃ Νοεμβρίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς δεξίωσιν δοθεῖσαν ἐν τῇ Ρουμανικῇ Πρεσβείᾳ ἐπὶ τῇ ἀφίξει ἐνταῦθα τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀθανασίου Ζόγισ.

—Τῆ 5ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τοῦ Ἐκκλησ. Ὀρφανοτροφείου Βουλαγαμῆνης.

Τῆ 15ῃ Νοεμβρίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ προσεφώνησε καταλλήλως εἰς τὴν πρώτην Συγκέντρωσιν Κινήσεως τοῦ Γυμνασιάρχου Καλλιθέας περὶ Συνεργασίας Ἐκκλησίας, Σχολείου καὶ Οἰκογενείας διὰ τὸ Παιδί.

Τῆ 16ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐπεθεώρησε καὶ ὠμίλησεν ἐν τῷ ἐν Περιστερίῳ παρεκκλησίῳ, τοῦ Ἐκκλησ. Ἀσύλου Ἀγ. Ἀνδρέου, τιμωμένῳ ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἀγ. Φανουρίου.

Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὴν ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ δοθεῖσαν διάλεξιν περὶ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Κ. Παλαμᾶ ὑπὸ τοῦ κ. Κουρυνθίου.

Τῆ 19ῃ Νοεμβρίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐκλογῆς ὑποτρόφων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν Σχολὴν Βυζαντινῆς Ἐκκλησ. Μουσικῆς.

—Τῆ 21ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐτέλεσε τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Πανεπιστημιακὸν Ναὸν Εἰσοδ. Θεοτόκου Κοπνικαρέας.

Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὰ παρουσίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας γενόμενα ἐγκαίνια τῶν Γραφείων Ὁμοσπονδίας Λειτουργῶν Μ. Ἐκπαιδεύσεως.

Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς δεξίωσιν δοθεῖσαν ἐν τῇ Πρεσβείᾳ τῆς Δημοκρατίας τοῦ Λιβάνου.

Τῆ 23ῃ Νοεμβρίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς δεξίωσιν δοθεῖσαν ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Ἑλληνοσοβιετικοῦ Συνδέσμου πρὸς τιμὴν τῆς διὰ τὰς ἑορτὰς Ἀγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ ἐλθούσης ἀντιπροσωπείας τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Μακάριος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Κυπριακὸν Λαὸν τὸ κατωθὶ διάγγελμα:

Ἑλληνικὴ Κυπριακὴ λαέ,

Διὰ σκληρῶν ἀγῶνων καὶ θυσιῶν ἀπεκτήσαμεν τὸ θεῖον δῶρον τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ δικαίωμα ὑπευθύνου πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου καὶ ἐδημιουργήσαμεν τὰς προπαθεῖσαι εἰρήνης καὶ εὐημερίας ἐν τῇ νήσῳ. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ

φιλοπατρία τῶν Ἑλλήνων Κυπρίων ἐσφορηλατήθησαν εἰς τὸν ἄκμονα τοῦ πόνου καὶ τῆς θυσίας καὶ ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν θὰ καταλειφθῶν εἰς τὰς μελλούσας γενεάς.

Ἐάν ὅμως διὰ σκληροῦ ἀγῶνος ἐκτήθη ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ ἀποικιακὸν καθεστῶς ἐντὸς ὀλίγου τερματίζεται, τὸ ἐλευθερον καθεστῶς ἐπὶ τῆς νήσου μας δὲν ἔχει εἰσέτι ἐγκαθιδρυθῆ. Ἐνώπιον ἡμῶν κεῖται τὸ στάδιον τῆς ἐφαρμογῆς τῶν Συμφωνιῶν τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ Λονδίνου καὶ κατὰ τὸ μεταβατικὸν τοῦτο διάστημα, ὡς εἶναι φυσικόν, ἀρκετὰ ζητήματα καὶ δυσχερείας ἔχομεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν. Ἀπαιτεῖται πολλὴ προσοχὴ διὰ πάντα ταῦτα καὶ ἐκθύμως ἀφιερῶμεν τὰς προσπάθειάς μας διὰ μίαν ἐντιμὴν ἐφαρμογὴν τῶν συνθηκῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἰκοδομοῦμεν τὴν Ἀνεξάρτητον Κυπριακὴν Δημοκρατίαν.

Κατὰ τὸ παρὸν κρίσιμον μεταβατικὸν στάδιον, κατὰ τὸ ὅποιον διαμορφοῦται τὸ μέλλον τῆς Κύπρου, ἀπαιτεῖται ἐνότης καὶ σύμπνοια, διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν πληρεστέραν ἀξιοποίησιν τῶν μόχθων καὶ τῶν θυσιῶν μας. Ἐνικήσαμεν κατὰ τὸν ἐνοπλιον ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα, διότι ὁλος ὁ λαὸς ἠνωμένος καὶ ἀδιάσπαστος ἀφωσιώθη εἰς τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐλευθερίας.

Δοκιμάζω βαθυτάτην θλίψιν, διότι ἀπὸ τινος ἢ εἰρήνης τῆς νήσου καὶ ἡ ἐνότης τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ ἀπειλεῖται ὑπὸ διασπαστικῶν ἐνεργειῶν, αἵτινες δυνατόν νὰ ὀδηγήσουν εἰς τὴν συμφορὰν καὶ τὸν ὄλεθρον.

Τέκνα ἐν Κύρῳ ἀγαπητά,

Οἱ λαοὶ προοδεύουσι καὶ μεγαλύνονται ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ ἐνότητι καὶ ἐν ἀδελφικῇ ὁμονοίᾳ ἐργαζόμενοι ἀπολαύουσιν ἐν εἰρήνῃ καὶ δικαιοσύνῃ τῶν μόχθων τῶν. Ἐκερδίσατε τὴν ἐλευθερίαν σας ἀγωνιζόμενοι ἠνωμένοι, καὶ ἐπὶ τῶν τάφων τῶν τέκνων σας ἠνωμένοι καὶ πάλιν πρέπει νὰ θεμελιώσῃτε τὴν ἐλευθερίαν πολιτείαν τῆς Κύπρου.

Μόνον οὕτω θὰ ἀποδώσῃτε ἐμπράκτως τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον εἰς τοὺς ἀθανάτους ἥρωας τῆς Κυπριακῆς ἐλευθερίας, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ τιμοῦ αἱματός των ἔδωσαν εἰς ὅλους ἡμᾶς τὸ δικαίωμα ἐλευθέρας ζωῆς. Μόνον ἠνωμένοι καὶ ὁμονοῦντες θὰ διατηρήσῃτε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Κύπρου ἀξιοποιῶντες οὕτω ἐπ' ἀπειρον τὸ αἷμα τῶν ἐλευθερωτῶν τῆς καὶ ἀποδεικνύοντες ταυτοχρόνως, ὅτι εἴσατε ἀξιοὶ ἐκείνων καὶ τῆς ἐλευθερίας. Καὶ ὅσοι ζωντανοὶ ἀγωνισταί, εἰς αἰῶνα μνημόσυνον τῆς ἀρετῆς τῶν μαρτύρων καὶ πεσόντων ἀδελφῶν σας, συσπειρωθεῖτε ἐν μιᾷ καρδίᾳ καὶ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ παράδειγμα ἐκείνων περιφρουρήσατε τὴν ἐνότητά καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Κύπρου.

Ἡ πολιτικὴ σταθερότης καὶ ἡ εἰρήνη τῆς νήσου, ἀποτελοῦσα δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ εὐθύνην ὅλων τῶν κατοίκων τῆς, εἶναι ἔργον μέγα καὶ ἡρωϊκὸν ὅσον καὶ ὁ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶν. Ἐπιδείξατε κατὰ τὸ στάδιον τοῦτο τῆς θεμελιώσεως καὶ οἰκοδομῆς τῆς νέας πολιτείας μας τὰς ἰδίας ἀρετὰς καὶ χαρίσματα, ὡς καὶ κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα καὶ ἐργαζόμενοι ἀπὸ κοινοῦ ὡς ἐλεύθεροι πολῖται προσβλέψατε μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς αἴσιον μέλλον.

Παραμείνατε σήμερον, ὅσον ἄλλοτε, ἀρρήκτως ἠνωμένοι. Ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ ἐργασθῆτε διὰ τὴν ὕλικὴν ἀνασυγκρότησιν, τὴν ἠθικὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀναδημιουργίαν τῆς νήσου μας.

ἠνωμένοι διὰ τῆς φιλοπατρίας, ἀδελφωθῆτε ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Θεὸς θὰ εὐλογῆσῃ τὸ ἔργον μας.

† Ὁ Κύπρου ΜΑΚΑΡΙΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τὴν 15ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἀφίκετο εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως τριμελὴς ἀντιπροσωπεία τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καράς κ. Θεοφίλου, τοῦ ἱερέως Χ. Μαριάμ καὶ τοῦ γραμματέως Α.Γ. Χαϊλέ.

—Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας Γερμανίας κ. Ἱ. Ἱ. Ντέμμελ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθῃ προσφάτως τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν, γράφει εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Μη-

τροπολίτην Κρουτίτσκις καὶ Κολόμνας Νικόλαον, ὅτι ἡ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του τριμελής ἀντιπροσωπεία εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ γνωρίσῃ τὴν Ρωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ νὰ πεισθῇ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη εἶναι ζῶσα. «Μᾶς ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἡ εὐσέβεια τῶν πιστῶν. Αἱ δὲ θεολογικαὶ συνομιλίαι, ὡς εἶχον σχεδὸν καθ' ἑκάστην, μᾶς ἔπεισαν ὅτι ἔχομεν κληθῆ ὑπὸ τοῦ Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας νὰ προβῶμεν εἰς νέας προσπάθειάς διὰ τὴν ἑνωσιν». Ἀκολουθῶν οὗτος ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα, ὅτι μετὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῶν προτάσεων τῆς διασκέψεως τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Παλαιοκαθολικῆς ἀμφοτέρω τὰ μέρη θὰ προέλθουν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐπὶ μέρους προβλημάτων.

Ὁ πρεσβύτερος Ἰωσήφ Χούμερ, μέλος τῆς τῆν Ρωσικῆν Ἐκκλησίαν ἐπισκεψαμένης ἀντιπροσωπείας τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας Γερμανίας, τονίζει εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Ρῶσον Μητροπολίτην Νικόλαον, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τῶν συνετέλεσεν εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἐκφράζει δὲ ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὸ 1961 θὰ ἀναγνωρισθῶν τελικῶς τὰ μυστήρια τῶν.

—Τὴν 27 Ἰουλίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ συνεργάτης τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Μόσχας Νικόλαος Πέτροβιτς Ντοκτούσωφ εἰς ἡλικίαν 76 ἐτῶν. Οὗτος κατέειχε τὴν ἔδραν τῆς Καινῆς Διαθήκης, διατελέσας ἀπὸ τοῦ 1955 καὶ γραμματεὺς τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς παρὰ τῇ Ἱεραῖ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

—Τὴν 14ην Ἰουνίου 1959 ἐγένετο εἰς τὸν ἐν Λονδίῳ ὀρθόδοξον ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἡ χειροτονία τοῦ ἀρχιμανδρίτου Βασιλείου (Κριβοσέν) εἰς ἐπίσκοπον Βολοκόλασκ. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος ἐμόνασεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀπὸ τοῦ 1925 ἕως τὸ 1947. Οὗτος εἶναι βαθὺς γνώστης τῶν συγγραμμάτων τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, συγγραφέας πλείστας περιπουδῶν μελέτας, μετὰ τῶν ὁποίων θεωροῦνται ὡς κλασσικὰ «Ἡ ἀσκητικὴ καὶ θεολογικὴ διδασκαλία τοῦ ἀγίου Γρηγορίου Παλαμά» καὶ ἡ κριτικὴ ἔκδοσις τῶν «Κατηχητικῶν λόγων» τοῦ ἀγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου.

—Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 9 τεύχος 1959 τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ ἀρχιμανδρίτου Μεθοδίου περὶ τοῦ ἔργου τῶν φωτιστῶν τῶν Σλαύων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, οἱ ὅποιοι χαρακτηρίζονται ὡς ἰσαπόστολοι καὶ πρωταπόστολοι τῶν Σλαύων καὶ τὸ ἔργον τῶν ὡς ἔργον τοῦ Χριστοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τὸν Ὀκτώβριον ἐπεσκέφθη τῇ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει ἱερὰν μονὴν τοῦ Χελανδαρίου ὁμάς ἐκ 40 Σέρβων ἱερέων, μελῶν τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου ὀρθοδόξων ἱερέων Γιουγκοσλαβίας, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Σλαυονίας κ. Αἰμιλιανοῦ. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν τῆς, μετὰ δεκαήμερον παραμονὴν εἰς τὴν Μονὴν Χελανδαρίου, ἡ ὡς ἂν ὁμάς Σέρβων κληρικῶν ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Σκοπίων κ. Δοσιθέου, ὁ ὁποῖος παρέθεσε πρὸς τιμὴν τῆς ἐπίσημον πρόγευμα.

Εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν εἶναι αἰσθητὴ ἡ ἄλλειψις ἀντύπων τῆς Βίβλου ἕνεκα τῶν δυσχερειῶν, τὰς ὁποίας συναντᾷ τὸ ἐν Βελιγραδίῳ γραφεῖον τῆς Βρετανικῆς Βιβλικῆς Ἐταιρείας. Ἀπὸ τοῦ 1957 καὶ ἐντεῦθεν μηνιαίως εἰσάγονται 500-1000 ἀντίτυπα τῆς Βίβλου. Ἐφέτος ἀπωλέσθησαν μετὰ τὸ Ἀπριλίου καὶ τοῦ Σεπτεμβρίου κατὰ τὴν μεταφορὰν 2.000 περίπου ἀντίτυπα, μερικὰ δὲ ἀποστολαὶ ἔφθασαν μὲ μείζιστην καθυστέρησιν.

—Τὸ ἄρτι ληφθὲν φύλλον τῆς 15 Ὀκτωβρίου τοῦ περιοδικοῦ «Βέσνικ», ὄργανου τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων ἱερέων Γιουγκοσλαβίας, εἶναι σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἀφιερωμένοι εἰς τὸ προσκυνηματικὸν ταξίδιον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος 36 Γιουγκοσλάβων ἱερέων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Σλαυονίας κ. Αἰμιλιανοῦ.

—Κατὰ τὰς προσεχεῖς ἡμέρας 1959 θὰ ἀνοίξῃ εἰς Βελιγράδιον ἐκθεσις ἀντιγράφων τοιχογραφιῶν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀχρίδος «Ἁγίου Κλήμης». Αἱ τοιχογραφίαι χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ α' ἡμισυ τοῦ 1α' αἰῶνος. Ἡ ἐκθεσις θὰ παραμείνῃ ἀνοικτὴ ἐπὶ μερικῶν μῆνας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἀπὸ 4-8 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐπεσκέφθη τὴν Ἐκκλησίαν Βουλγαρίας ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχον Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. Θεοδοσίον. Ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆν διεξαχθεισῶν συνομιλιῶν ἐξεδόθη τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθὲν «Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπίσημου ἐπισκέψεως εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Θεοδοσίου, συνοδευομένου ὑπὸ ὑψηλῆς ἀκολουθίας, διεξήχθησαν τὴν 6ην Αὐγούστου 1959 εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας συνομιλίαι μετὰ τῶν Προκαθημένων καὶ τῶν Ἱεραρχῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὰς ὁποίας ἐξητάσθησαν τὰ εἰς τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις μετὰ τῶν Ἁγίων Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἀφορῶντα ζητήματα, ὡς καὶ ἡ ἀνάγκη ὅπως ἐνταθοῦν αἱ προσπάθειαι διὰ τὴν προστασίαν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς φιλίας μετὰ τῶν λαῶν. Ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ὁμοφρονίας καὶ ἐν ὄψει τῆς παρουσίας διεθνούς ἐντάσεως, ἐξεφράσθησαν κατὰ τὰς συνομιλίας αὐτὰς οἱ πόθοι καὶ αἱ εὐχαὶ ὑπὲρ μεγαλυτέρας ἀλληλεγγύης καὶ ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Ἁγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς προστασίαν τῆς εἰρήνης καὶ ἑδραίωσιν τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς φιλίας μετὰ τῶν λαῶν».

Τὴν 7ην Αὐγούστου οἱ Προκαθημένοι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐτέλεσαν θείαν λειτουργίαν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῆς Ρίλας. Τὸ εὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη εἰς τὴν ἀραβικὴν, αἱ δὲ ἔκφωνήσεις ἐγένοντο ἀραβικῶς, ἑλληνιστικῶς καὶ σλαυονιστικῶς. Ὁ Προκαθημένος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας κ. Κύριλλος ὁμίλησε περὶ τοῦ ἱστορικοῦ ρόλου τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τονίσας μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Μᾶς εἶναι λίαν προσφιλεῖς πᾶν ὅ,τι αἱ ἄγιοι τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαι πράττουν μὲς τῶν Προκαθημένων τῶν διὰ τὴν ἐνότητά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο ἐτιμῶμεν μεγάλως καὶ τὴν φιλάγαθον προθυμίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου, ὅπως μεσολαβήσῃ μετὰ τῶν Προκαθημένων τῆς Μητρῶς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἀγιωτάτου Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου, καὶ τῆς Ἱεραῖς Συνόδου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐξομάλυνσιν ὀρισμένων διαφωνιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνέκυψαν ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐπαναστάσασιν τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας. Ἀπὸ τὴν ἀπομιν αὕτη εἶναι δι' ἡμᾶς πολὺτιμα «ντοκουμένα» πλήρη σοφίας καὶ πατρικῆς εὐδοκίας αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ διασήμου αὐτοῦ Πρωθυεραρχοῦ».

Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Θεοδοσίος προσεκάλεσε τὸν Προκαθημένον τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας κ. Κύριλλον νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας, πρὸς δημιουργίαν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν διάσωσιν καὶ τὴν μελέτην τῶν ἐκκλησιαστικῶν μνημείων, ὄργωνεσε περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου εἰδικὸν φροντιστήριον, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησαν ἰληρινοὶ καὶ λαῖνοί ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἐκκλησιαστικῶν κέντρων τῆς χώρας. Αἱ παραδόσεις τῶν καθηγητῶν περὶ τῆς σημασίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν μνημείων καὶ τῆς συντηρήσεώς των ἐστενογραφηθήσαν, πρόκειται δὲ νὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς, ἀφοῦ πολυγραφηθοῦν.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν Ῥώμῃ ἐγένοντο μετὰ ἐπισημότητος τὰ ἐγκαινία τῆς ἱερατικῆς σχολῆς, ἥτις ἀνηγέρθη διὰ τοὺς Οὐκρανοὺς, πρωτοβουλίᾳ τῆς Συνόδου ἐπὶ τῶν κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησιῶν.

—Ἐπ' εὐκαιρίᾳ συμπληρώσεως 75ετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἱατρικῆς ἐταιρείας Ἀγ. Λουκᾶ, συνεκροτήθη εἰς Παρίσιους συνέδριον τῶν ῥωμαιοκαθολικῶν ἱατρῶν τῆς Γαλλίας, τοῦ ὁποῖου μετέσχον 200 ἱατροί.

—Ὁ Πάπας ἀνόμασε λατίνον ἐπίσκοπον τοῦ Ἰσραὴλ τὸν Φραγκισκανὸν ἱερομόναχον Πέτρον-Γεωργίου Σιάππερο.

—Ἡ μονὴ τῶν Βενεδικτίνων τοῦ Μπερουν (Γερμανία) ἀφίερωσεν ἐν τεύχῳ τοῦ Περιοδικοῦ «Erbe und Auftrag» διὰ τὴν Ἀνατολήν.

—Ἀπὸ 6-10 Ἰουλίου 1960 θὰ συνέλθῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών

*Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 63/2 τοῦ Α.Ν.2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ἐνὸς τακτικοῦ Διακόνου ἐν τοῖς 'Ιεροῖς Ναοῖς α) Κοιμήσεως Θεοτόκου 'Ηλιουπόλεως, β) Μεταμορφώσεως Σωτῆρος-Μοσχάτου, γ) 'Αγίου Δημητρίου Ν. Φαλήρου καὶ δ) Προφήτου 'Ηλιοῦ Καστέλλας (Πειραιῶς), καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὰς διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης διακηρύξεως ἐν τῇ «'Εκκλησίᾳ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

'Εν 'Αθήναις, τῇ 14ῃ Νοεμβρίου 1959

† 'Ο 'Αθηνῶν Θεόκλητος

'Ιερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

*Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ 'Εφημερίου τῆς 'Ενορίας τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίου Γεωργίου Ξυλοπόλεως, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης, σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

'Εν Θεσσαλονικῇ τῇ 19ῃ Νοεμβρίου 1959

† 'Ο Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

'Ιερὰ Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας

*Έχοντες υπ' όψει τὰ ἄρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς 'Εφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν 'Ελληνικοῖς 'Ιεροῦ Ναοῦ «'Αποτομῆς τῆς Κεφαλῆς Τ. Προδρόμου», καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ἐν τῷ Δελτίῳ «'Εκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ.

'Εν 'Αθήναις τῇ 30ῃ 'Οκτωβρίου 1959

† 'Ο Αἰτωλίας καὶ 'Ακαρνανίας 'Ιερόθεος.

τοῦ Σαντοῦνδερ τῆς 'Ισπανίας τὸ 7ον Διεθνὲς Συνέδριον 'Ρωμαιοκαθολικοῦ Τύπου.

— 'Ο καρδινάλιος τῶν 'Ινδιῶν Γράθιας, εἰς λόγον του, προσέκαλεσε τοὺς 'Ρωμαιοκαθολικοὺς τῶν 'Ινδιῶν νὰ ἐνδιαφερθοῦν ἐνεργότερον διὰ τὸν δημόσιον βίον τῆς χώρας των, οὕτως ὥστε νὰ παύσουσιν αἱ ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ κατηγορίαι. 'Ο ἰνδὸς πριμᾶτος ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς ῥωμαιοκαθολικοὺς διανοουμένους νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ νὰ ἐξασκοῦν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν, διότι ἐπικεῖνται σπουδαιόταται μεταβολαὶ εἰς τὴν ζωὴν τῆς χώρας καὶ πρέπει νὰ σκεφθοῦν διὰ τὸ μέλλον τῶν τέκνων των.

'Ιερὰ Μητρόπολις 'Εδέσσης καὶ Πέλης

*Έχοντες υπ' όψει τὸν Νόμον 2200/1940 περὶ «'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», προκηρύσσομεν ἐκλογὴν ἐφημερίων διὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἐνορίας 1) 'Ιεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τῆς Κοινότητος 'Αραβυσοῦ 2) 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αρχαγγέλων τῆς Κοινότητος 'Αχλαδοχωρίου (Μανδραφαί) καὶ 3) τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίας Παρασκευῆς τῆς Κοινότητος Λευκαδίων καὶ καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα πρὸς κατάληψιν μιᾶς τῶν ἀνωτέρω ἐνοριῶν, ἵνα, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα ἔγγραφα καὶ οὕτως ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὡς ὑποψηφίους τῶν ἀνωτέρω ἐνοριῶν.

'Εν 'Εδέσση τῇ 19ῃ Νοεμβρίου 1959

† 'Ο 'Εδέσσης καὶ Πέλλης Διονύσιος

'Ιερὰ Μητρόπολις Σάμου καὶ 'Ικαρίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ «ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ» τῆς ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΜΑΝΩΛΑΙΩΝ—ΣΑ ΜΟΥ, προσκαλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ ΔΕΛΤΙΟΝ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν 'Ιεράν ἡμῶν Μητρόπολιν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ.

'Εν Σάμῳ τῇ 18ῃ Νοεμβρίου 1959

† 'Ο Σάμου καὶ 'Ικαρίας Εἰρηναῖος

'Ιερὰ Μητρόπολις Κορινθίας

*Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τοῦ 2200/1940 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ ἐφημερίων» Α.Ν. καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ 'Εφημερίου τοῦ ἐν Γκούρα 'Ι. Ναοῦ Π. Ταξιαρχῶν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσι ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω 'Ι. Ναοῦ.

'Εν Κορινθῳ τῇ 12ῃ Νοεμβρίου 1959

† 'Ο Κορινθίας Προκόπιος

'Ιερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν 'Ιερῶν Ναῶν τῶν χωριῶν: 1) 'Αγίου Δημητρίου Κριτσοτάδων, 2) 'Αγίας Φανερωμένης Λιοπράσσου καὶ 3) 'Αγίας Τριάδος Τραχανιάτης, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ 'Αναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῶν 'Αναγκ. Νόμων 536/54 καὶ 540/45, ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσι τὰ σχετικὰ πιστοποιητικὰ.

'Εν Τρικκάλοις τῇ 24ῃ Νοεμβρίου 1959

† 'Ο Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονύσιος

'Ιερὰ Μητρόπολις Χαλκίδος

*Έχοντες υπ' όψει τὰ ἄρθρα 46 καὶ 48 τοῦ Α.Ν.2200/40 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» καὶ τὰς μεταγενεστέρους ἐπ' αὐτοῦ τροποποιήσεις, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα (κατηγορία Γ) νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ «'Αγιος 'Ιωάννης ὁ Θεολόγος» 'Αγρινῶν-'Ιστιαιῶν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ἐν τῷ περιοδικῷ «'Εκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰς ὑπὸ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τῆς Πολιτείας διακελευομένας πιστοποιήσεις.

'Εν Χαλκίδι τῇ 13ῃ Νοεμβρίου 1959

† 'Ο Χαλκίδος Γρηγόριος

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Έκλογή έφημερίου του καθηδρικού Ναού της του Θεού Σοφίας

Προκειμένου να πληρωθῆ μία κενουμένη έφημεριακή έξοδος εν τῷ Ὁρθοδόξῳ Ἑλληνικῷ Καθεδρικῷ Ναῷ δι' έκλογῆς υπό τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀδελφότητος του Ναοῦ συμφώνως τῷ άρθρῳ 12 του Καταστατικοῦ αὐτῆς, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους να καταλάβωσιν τὴν ὡς ἄνω κενουμένην θέσιν, ὅπως ὑποβάλωσιν μέχρι τῆς 30ης Δεκεμβρίου 1959 τὰ κάτωθι ἀποδεικτικά τῶν Κοινωνικῶν των προσόντων:

α) Κεκυρωμένον ἀντίγραφον χειροτονητηρίου των. β) Κεκυρωμένον ἀντίγραφον Πτυχίου μιάς ἀνεγνωρισμένης Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς. γ) Ἐτη καὶ Κέντρα Ἐκκλησιαστικῆς των δράσεως, δ) Σύντομον βιογραφικῶν σημειώμα. ε) Ὀλόσωμων φωτογραφίαν των.

Ἡ Ἀδελφότης διὰ τῶν Ἐπιτρόπων του Κ. Ναοῦ χορηγεῖ:

α) Ἐτήσιον ἀρχικὸν μισθὸν £500 πεντακοσίων λιρῶν στερλινῶν. β) Δωρεᾶν διαμέρισμα ἀρτίως ἐπιπλωμένον μεθ' ὄλων τῶν παρητημάτων, πλὴν σκευῶν μαγειρείου καὶ κλινοστρωμνῆς. γ) Κεντρικὴν θέρμανσιν, ἠλεκτροφωτισμὸν, φωταερίον, θερμὸν ὕδωρ. δ) Τὰ ὀδοιπορικὰ ἀφίξεως εἰς Λονδίνον καὶ ἐπιστροφῆς μετὰ συμπλήρωσιν ἐνὸς ἔτους ὑπηρεσίας. ε) Συμμετοχὴν εἰς κρατήσεις συνταξιοδοτήσεως (Superannation) καὶ εἰς τὰς Κρατικὰς Ἀσφαλίσεις, Ἰατρικῆς περιθάλψεως δωρεᾶν κλπ.

Ὁ έφημερίο: ὑποχρεοῦται εἰς μικρὰν φορολογίαν του μισθοῦ.

Τὸ πρῶτον ἔτος θεωρεῖται δοκιμαστικόν.

Αἱ αἰτήσεις ἀποσταλήσονται εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν: The Most Rev. The Archbishop of Thyatira, Dr Athenagoras, 8, Dawson Place, London: W. 2

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται να λάβωσιν γνῶσιν του Καταστατικοῦ ἀπειθυνόμενοι εἰς τὸν θεοφ. Ἐπίσκοπον Ἀχαΐας παρὰ τῆ Ἀρχιεπισκοπῆ Ἀθηνῶν.

Ἐν Λονδίνω τῆ 10ῆ Νοεμβρίου 1959

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων

καὶ Ἐξαρχος Δ. καὶ Κ. Εὐρώπης ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρακτικά τῆς ΙΓ' Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (1-29 Νοεμβρίου 1958). Λόγοι, Εἰσηγήσεις, Πόρισμα. Μήνυμα. Ἐν Ἀθήναις 1959. Σελ. 427.

Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου. Ἀναδιωγῶν εἰς τὸ Μοναχικὸν βίον. Διοικήσεις, διαχειρίσεις καὶ διασφάλις τῆς διατηρητέας μοναστηριακῆς περιουσίας. Καλαμάτα 1958. Σελ. 35.

Μητροπολίτου Ἐλασσάνος Ἰακώβου, Παράνομοι συμβιώσεις καὶ νόθα τέκνα. Ἀθήναι 1959. Σελ. 29.

Εἰς τιμὴν καὶ μνήμην του ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μυτιλήνης Ἰακώβου του ἀπὸ Λυρραχίου 1878-1958 (ἐπὶ τῆ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ του θανάτου αὐτοῦ), Ἐπιμελεῖα του Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου του ἀπὸ Σισανίου καὶ Σιατίττης, 1959. Σελ. 48.

Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Ν. Παπουτσοπούλου, Ὁ χιλιασμός (Εἰσηγήσεις εἰς τὸ Β' Συνέδριον τῶν Ἱεροκηρυκῶν), ἔκδοσις Ἀδελφότητος Θεολόγων ἡ «Ζωή», Ἀθήναι 1959, σελίδες 27.

Γεωργίου Φυλακτοπούλου, Διευθυντοῦ του Οἰκοτροφείου του Κολλεγίου Ἀθηνῶν, Πρόσεχε τοὺς τρόπους σου (ἄριστος δὴγός καλῆς συμπεριφορᾶς διὰ παιδιὰ), Ἐκδοσις Κολλεγίου Ἀθηνῶν, Ἀθήναι 1959.

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, δ. Θ., Ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Καθηγητοῦ του Κολλεγίου Ἀθηνῶν, Ἡ νοσταλγία του λειτουργικοῦ κηρύγματος παρὰ τοῖς ἑτεροδόξοις. Ἀνάτυπον ἐκ του περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», ἐν Ἀθήναις 1959.

Ἀδελφότητος Θεολόγων ἡ «Ζωή», Ἐκκλησία καὶ Κοινωνία (Γ' Σειρὰ μαθημάτων διὰ τὰ ἀνώτερα Κατηχητικά Σχολεῖα). Ἐκδοσις τρίτη, ἐπιρὺξημένη, Ἀθήναι 1959. Σελ. 316.

Εὐελπίδου Λιβεριάδου, Προβλήματα Ὁρησκευτικῆς φιλοσοφίας, Ἀθήναι 1958, σελίδες 136.

Σάββα Ἀγουρίδου, Καθηγητοῦ του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Χρόνος καὶ Αἰωνιότης (Ἐσχατολογία καὶ Μυστικολογία) ἐν τῆ Θεολογικῇ Διδασκαλίᾳ Ἰωάννου του Θεολόγου. Θεσσαλονίκη 1959. Σελ. 82.

Του αὐτοῦ, Οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες. Περὶ προβλημάτων τινῶν τῆς ἐποχῆς των. Ἐν Ἀθήναις 1959. Σελ. 38.

Δημητρίου Φερούση, Ἡ πνευματικὴ ἀποστολὴ τῆς Ραδιοφωνίας. Σελ. 42.

Μητρ. Μιλήτου Αἰμιλιανοῦ, Ἀρχιεπίσκοπος του Οἴκου. Πατριαρχεῖο, Ἀρχιεπισκοπικόν, Αἴθουσα χειρογράφων Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ὁρθοδόξιας 1959. Σελ. 10.

Ἀρχιμανδρίτου Ἀγαθαγγέλου Κοτρῶνη, Ἡ προῖξ καὶ ἡ Βασιλικὴ Πρόνοια ὑπὲρ τῶν ἀπόρων κοριτσιῶν μας. Ἀθήναι 1959. Σελ. 33.

Νικολάου Π. Μπρατσιώτου, Εἰσαγωγή εἰς τοὺς μονολόγους του Ἱερεμίου. Ἐναίσχυσις ἐπὶ διδακτορία διατριβῆ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις 1959. Σελ. 135.

Ἀκολουθία καὶ βίος του ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου, του ἐκ Καλαμῶν, ψαλλομένη τῆ 13ῆ Σεπτεμβρίου. Ἐκδίδεται ὑπὸ του Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσοστόμου, ἐγκρίσει τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καλαμάτα 1959. Σελ. 32.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

† Ὁ Βεροῖας καὶ Ναούσης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Σπεράντσα, Δὲν πρέπει να παραλείπεται.

Αἱ ἐν Θεσσαλονικῇ ἑορταὶ του ἁγ. Γρηγορίου του Παλαμᾶ ἐπὶ τῆ 600ῆ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς Κοιμήσεως αὐτοῦ.

Ἡ κατὰ τὰς ἑορτὰς του ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ προσφωνήσεις του Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Λεων. Φιλιππίδου.

Βασ. Ἰωαννίδου, Καθηγητοῦ του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ ἐν Ρόδῳ Συνέδριον τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς του Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (19-28 Αὐγούστου 1959).

Θεοφ. Ἐπισκόπου Νύσσης Γερμανοῦ, Ἡ πρακτικὴ ὄψις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, δ. Θ., Ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ ὀρθόδοξος ἀσκησις καὶ νηστεία.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικά Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Ἀνακοίνωσις τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων.

Βιβλιογραφία.

Ἐκ του Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1.